POLIROM
Top 10+

KENZABURŌ ŌE

17

KENZABURŌ ŌE

17

Traducere din limba japoneză
și note de Roman Pașca

POLIROM
2014

KENZABURŌ ŌE (n. 1935) este unul dintre marii prozatori japonezi ai secolului XX şi un clasic al literaturii universale, distins în 1994 cu Premiul Nobel pentru Literatură. Dintre cărţile care i-au adus notorietatea amintim: *Prada* (1957, distinsă cu Premiul Akutagawa), *O experienţă personală* (1964, distinsă cu Premiul Shinchosha), *Strigătul înăbuşit* (1967, distinsă cu Premiul Tanizaki), *Potopul mă cuprinde* (1973, recompensată cu Premiul Noma) şi *Muşcat de hipopotam* (1985, recompensată cu Premiul Yasunari Kawabata).

1

Azi e ziua mea. Azi împlinesc şaptesprezece ani: sunt un *Seventeen*[1]. Doar că nimeni din familie nu-şi dă seama că e ziua mea – nici taică-meu, nici maică-mea, nici frate-meu. Ori se prefac că nu-şi dau seama. Aşa că nu zic nici eu nimic.

Pe seară, soră-mea mai mare se întoarce acasă de la spitalul Forţelor de Autoapărare[2], unde lucrează ca asistentă. Sunt în baie, tocmai mă dau cu săpun.

— Şaptesprezece ani! Nu-ţi vine să-ţi pipăi carnea de pe tine? strigă.

Soră-mea e îngrozitor de mioapă şi poartă ochelari, dar îi e atât de ruşine cu ei, încât a hotărât să nu se mărite toată viaţa. De-asta s-a dus să lucreze la spitalul Forţelor de Autoapărare. Nu face altceva decât să citească în prostie, nici nu-i pasă că-şi strică ochii şi mai tare. Pesemne că şi cuvintele astea le-a pescuit tot de prin vreo carte.

Dar măcar cineva din familie şi-a amintit de ziua mea. În timp ce mă spăl, îmi revin puţin din singurătate. Repet cuvintele soră-mii şi, gândindu-mă la ele, sexul mi se întăreşte încet într-o erecţie ascunsă în clăbucii de săpun. Mă duc să încui uşa de la baie.

Îmi face impresia că am întruna erecţii. Îmi plac erecţiile. Îmi plac datorită senzaţiei de energie care-mi fierbe prin tot trupul. Şi-mi place să-mi privesc sexul erect. Mă aşez din nou şi mă săpunesc temeinic din cap până-n picioare. Apoi mă masturbez. Prima masturbare după ce-am împlinit şaptesprezece ani.

La început mă temeam că masturbarea îmi face rău, dar am răsfoit nişte cărţi de sexologie la librărie şi am aflat că singura chestie negativă la masturbare e sentimentul de vinovăţie. M-am simţit descătuşat.

Nu-mi place sexul vineţiu al adulţilor, care pare gol-puşcă cu pielea belită. Nu-mi place nici sexul copiilor, care seamănă cu o plantă crudă. Îmi place sexul meu când e gata de masturbare. Propriul meu sex. Dacă vreau, pot să belesc prepuţul care, când sexul se întăreşte, înfăşoară capul trandafiriu ca un pulover moale şi pot să-l folosesc ca să încălzesc smegma de dedesubt şi s-o transform în lubrifiant.

La ora de igienă, medicul şcolii ne-a spus cum să curăţăm chestia aia, dar toţi elevii au râs. Şi asta pentru că toţi ne masturbăm şi n-avem cum să scăpăm de smegmă.

Am ajuns un as al masturbării. Am descoperit până şi o metodă să apuc vârful prepuţului exact când îmi dau drumul, ca şi cum aş strânge băierii unui săculeţ, şi să prind toată sperma în el. Ba chiar am făcut o gaură în buzunarul unei perechi de pantaloni şi, când îi port pe ăia, pot să mă masturbez şi în clasă.

Mă masturbez în timp ce-mi aduc aminte de un articol pe care l-am văzut în secţiunea color dintr-o revistă pentru femei – confesiunea unui soţ care, în noaptea nunţii, i-a rupt soţiei sale peretele vaginal cu penisul şi i-a provocat o peritonită. Sexul meu erect e învelit de prepuţul moale, alb, cu o uşoară umbră albăstruie. E avântat în

sus cu frumuseţea energică a unei rachete. Mângâindu-l, realizez pentru prima oară că au început să mi se contureze muşchii pe braţ.

Câteva clipe, stau să-mi admir uimit muşchii, fibre noi de cauciuc. Muşchii mei. Îmi apuc muşchii şi-i strâng cu putere. Mă cuprinde bucuria. Zâmbesc. Tricepşii, bicepşii, muşchii de pe coapse, toţi sunt încă cruzi, dar dacă-i antrenez, o să se facă mari şi puternici.

Îmi trece prin minte să vorbesc cu tata să-mi cumpere de ziua mea un extensor şi un set de greutăţi. Taică-meu e un zgârcit şi mă îndoiesc că o să-mi ia vreodată echipament de sport, dar căldura aburilor şi delicateţea clăbucilor de săpun îmi induseseră un soi de extaz în care aveam senzaţia că aş fi putut să-l conving. Până vara viitoare, muşchii o să-mi fie bine conturaţi, iar trupul dezvoltat peste tot pe unde trebuie. O să atrag privirea fetelor la plajă şi o să sădesc seminţele fierbinţi ale respectului în inimile băieţilor din clasă. Gustul sărat al brizei marine, nisipul fierbinte, praful înţepător pe pielea arsă de soare, mirosul trupului meu şi al prietenilor şi un abis de ameţeală fericită, de singurătate şi linişte în care mă cufund dintr-odată în ţipetele mulţimii de înotători goi-puşcă. Ah, ah, ah, ah, strig şi închid ochii. Sexul vârtos şi cald mi se întăreşte o clipă în strânsoarea mâinii şi în secunda aia simt zvâcnirea spermei care ţâşneşte cu putere din mine şi îmi umple căuşul palmei. Şi ştiu că, în tot răstimpul ăsta, înotătorii goi şi fericiţi se îmbăiază în linişte în marea dintr-o după-masă senină de miez de vară de dinăuntrul meu.

Şi apoi pe marea din mine se aşază răceala unei după-amieze de toamnă. Tremur şi deschid ochii. Sperma mea e împrăştiată pe podeaua băii, dintr-un capăt în altul. Deja nu mai e altceva decât un lichid alburiu, rece, fals şi tulbure. Nici nu mai simt că e a mea. Dau cu apă caldă peste tot s-o spăl, însă ultimele gogoloaie spongioase rămân prinse între scândurile de pe podea şi nu se dau spălate cu una, cu două. Dacă soră-mea s-ar aşeza acolo, s-ar putea să rămână însărcinată. Asta ar însemna incest şi probabil că soră-mea ar deveni o smintită scârboasă.

Continui să dau cu apă caldă peste tot, dar între timp mi se face frig şi am senzaţia că o să m-apuce tremuratul. Mă bag în cadă, dar ies aproape imediat împroşcând zgomotos apa în toate părţile. Dacă stau prea mult în baie, cu siguranţă că mama o să devină bănuitoare. Şi o să spună, sarcastică: „Până anul trecut, băiatul ăsta făcea ca mâţa la apă, oare de ce-o fi început să-i placă atâta în baie?“.

Iritat, cu grijă să nu scot vreun zgomot, descui uşa. Imediat ce ies din baie, beatitudinea care-mi cuprinsese trupul în momentul orgasmului precum ceva care m-ar fi invadat dinăuntru şi din afară deopotrivă, prietenia pe care o simţisem faţă de oameni complet necunoscuţi, sentimentul de viaţă trăită în comun, toate resturile astea de senzaţii au rămas în urmă, prinse în aburul care miroase uşor a spermă.

Pe peretele vestiarului nu mai mare de patru rogojini şi jumătate e agăţată o oglindă

mare. Mă văd în ea stând nemişcat în picioare, singur, gol şi deprimat în lumina galbenă. Da, asta e, nu sunt nimic mai mult decât un *Seventeen* deprimat. Sexul mi s-a chircit pe pubis, printre firele de păr care abia dacă formează nişte smocuri pipernicite. Prepuţul mi s-a zbârcit şi arată ca o crisalidă negru-albăstruie, plină de riduri. Atârnă umed şi greu de la câtă apă şi câtă spermă a absorbit. Doar testiculele sunt relaxate de la apa fierbinte şi par că vor să coboare până înspre genunchi. E o privelişte oribilă. În plus, pe trupul meu reflectat acum în oglindă, cu lumina care îmi bate din spate, nu se văd decât piele şi oase, nici pomeneală de vreun muşchi. Lumina fusese mai bună în baie, atâta tot. Mă simt dezamăgit.

Îmi pun cămaşa extrem de abătut. Faţa îmi iese din guler şi se holbează la mine. Mă apropii de oglindă şi mă uit cu atenţie la faţa mea. E dezgustătoare. Nu e pocită sau negricioasă, e pur şi simplu dezgustătoare. În primul rând, pielea e prea groasă, albă şi groasă ca pielea de porc. Mi-ar plăcea o faţă ca a unui atlet, cu o piele bronzată şi subţire întinsă ferm peste nişte pomeţi bine conturaţi, dar pe sub pielea mea e doar o masă de carne şi grăsime. Dă impresia că faţa e singura parte grasă din trupul meu.

Apoi fruntea îngustă. Şi părul meu aspru, care creşte turtind-o şi făcând-o să pară şi mai îngustă. Obrajii mei umflaţi. Buzele mici şi roşii ca de fată. Sprâncenele groase şi scurte care cresc anemic, fără o formă clară. Ochii mici, cu pupilele prea sus, lăsând să se vadă prea mult alb, care mă fac să par mereu duşmănos. Şi urechile, cărnoase şi clăpăuge, în unghi drept faţă de cap.

Faţa mea pare să scâncească de ruşine că e atât de pufoasă şi de feminină. Mă simt complet dărâmat ori de câte ori mi se face o poză. Mai ales la şcoală, când facem poză de grup cu toată clasa, iese atât de deprimantă, că-mi vine să mor. De fiecare dată, fotograful mai scoate un exemplar cu faţa mea retuşată să pară plată şi ovală.

Mă zgâiesc la faţa mea din oglindă, mă-ncearcă dorinţa de-a geme. M-am făcut vineţiu. Asta-i culoarea feţei unui onanist cronic. S-ar putea ca şi prin oraş şi la şcoală să mă fâţâi de colo până colo ca o reclamă vie a faptului că mă masturbez întruna. Probabil că ceilalţi îşi dau seama de obiceiul meu de a mă masturba imediat ce dau cu ochii de mine. Probabil că de fiecare dată când îmi văd nasul meu mare şi ostil, îşi dau seama de ce zace în mine: *Uite, ăsta-i ăla care face chestia aia!* Probabil că bârfesc cu toţii despre asta.

Sunt cuprins de aceleaşi senzaţii ca pe vremea când mă întrebam dacă masturbarea îmi face rău. Dacă mă gândesc bine, situaţia nu s-a îmbunătăţit câtuşi de puţin de-atunci. „Situaţia“, adică faptul că mi-ar fi atât de ruşine să afle alţii că mă masturbez, încât aş vrea să mor. Pesemne c-ar spune „A, ăla! E un onanist convins. Ia uitaţi-vă la culoarea feţei şi la ochii lui tulburi“. Pesemne că s-ar uita la mine ca şi cum ar fi gata să scuipe la vederea vreunei scârboşenii. Mi-ar plăcea să-i ucid. Să-i omor cu o mitralieră pe toţi, până la ultimul. Rostesc cuvintele astea cu voce tare: *Vreau să-i omor! Pe toţi, cu*

o mitralieră, până la ultimul. Pe toţi. Ah, dac-aş avea o mitralieră!

Vocea îmi e surdă, iar răsuflarea care nu apucase să devină voce abureşte oglinda. Instantaneu, îmi ascund faţa aprinsă de furie în pâcla subţire şi murdară. Plin de ciudă, mă gândesc ce sentiment eliberator de uşurare m-ar năpădi dacă aş putea să mă ascund la fel şi de ochii tuturor celor care mă privesc şi îşi râd de mine. Dar genul ăsta de minune n-o să se întâmple niciodată. În ochii celorlalţi n-o să fiu niciodată altceva decât un onanist cronic, gol-puşcă. Un *Seventeen* care face întruna *chestia aia*.

Realizez brusc că e prima dată în viaţă când mă simt atât de nefericit de ziua mea. Şi că, pentru tot restul existenţei mele, toate zilele de naştere au să-mi fie la fel, dacă nu chiar mai nefericite. Sunt convins că asta e o premoniţie corectă. Măcar dacă nu m-aş fi masturbat. Regret. Mă doare capul. Disperat, încep să fluier *Oh, Carol* în timp ce-mi pun pe mine restul hainelor.

You hurt me and you made me cry
But if you leave me, I will surely die
Oh, oh, Carol,
You treat me cruel!

La cină, nimeni nu spune nimic potrivit pentru ziua mea. Nici măcar soră-mea nu repetă cuvintele pe care venise să mi le spună pe când eram în baie. Până la urmă, îmi dau seama că nu există cuvinte potrivite care să fie rostite de ziua mea de naştere. În plus, la mine în familie nu există obiceiul de a sta de vorbă la masă. Asta pentru că lui taică-meu, care e director adjunct la un liceu privat, nu-i place să vorbească în timp ce mănâncă. E de părere că a sta de vorbă la masă e un obicei extrem de vulgar şi de neiertat pentru o familie.

Cred că sunt obosit după masturbare şi îmi vâjâie capul. Am senzaţia că dezgustul de a fi un *Seventeen* mă împroaşcă cu noroi, aşa că nici nu mă gândesc să-mi exprim nemulţumirea faţă de faptul că toţi ceilalţi îşi termină cina în tăcere. Ajunsesem până şi eu să cred că ziua mea de naştere trebuie să fie tratată cu aceeaşi indiferenţă ca toate celelalte zile obişnuite din viaţa mea.

După cină, rămân la masă şi sorb agale dintr-o cană de ceai, ronţăind nişte murături coreene roşii şi picante, fără să mă gândesc nici la ziua mea, nici la extensor. Sau poate, de fapt, undeva într-un colţ al sufletului a rămas încă o bucată din mine care ţine la ziua de naştere.

Recitesc ediţia de seară a ziarului şi mă uit cu coada ochiului la televizor în timp ce mestec la murăturile coreene şi mai beau din ceai. Mănânc murături coreene, beau ceai şi-mi aduc aminte de un băiat coreean solid care mă chinuia tot timpul pe vremea când eram în gimnaziu, la ţară, zicându-mi că sunt pitic.

La ştirile de la televizor, prinţul moştenitor şi prinţesa tocmai fac un anunţ despre o călătorie în străinătate. Privind parcă undeva, departe, cu ochii lui şireţi, prinţul spune ceva de genul „Vom face tot ce ne stă în puteri pentru a răspunde aşteptărilor poporului“. Lângă el, prinţesa, cu un zâmbet oarecum forţat, priveşte drept spre noi, poporul japonez. Mi se face silă şi mormăi în barbă:

— Cât tupeu are parazitul ăsta care trăieşte din taxele noastre! Eu n-am absolut nici o aşteptare.

Instantaneu, soră-mea, care stătuse până atunci lungită pe jos, lângă televizor, citind o carte, se ridică fulgerător şi se răsteşte la mine:

— Pe cine faci tu parazit? Tu eşti ăla cu tupeu!

Asta mă face un pic să dau înapoi, cu sentimentul că am spus o prostie. Dar taică-meu pufăie mai departe din ţigară, întors cu spatele de parcă nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin, iar fratele meu mai mare, care lucrează la un post de televiziune, e complet absorbit de modelul de avion pe care tocmai îl asamblează. Mama trebăluieşte prin bucătarie, dar stă cu gâtul sucit ca să soarbă tot ce e la televizor, fascinată parcă până la limita prostiei. Pe nimeni nu interesează absolut deloc cearta dintre mine şi soră-mea. Din ce în ce mai dezgustat, mă ridic în picioare. Nu mă las mai prejos decât soră-mea, i-o întorc imediat:

— Prinţul şi prinţesa, ăştia sunt paraziţii. N-avem la ce să ne aşteptăm de la unii ca ei. Şi, că tot veni vorba de paraziţi, mai sunt o grămadă. Şi Forţele de Autoapărare sunt în capul listei. Sau ce, nu mai vezi bârna din ochiul tău?

— Hai să-i lăsăm deoparte pe prinţ şi pe prinţesă, şopteşte soră-mea cu o voce rece ca gheaţa, cu ochii ei înguşti arătând bizar îndărătul ochelarilor. De ce sunt Forţele de Autoapărare paraziţi? Dacă n-ar exista Forţele astea şi dacă armata americană n-ar fi în Japonia, cum crezi că şi-ar asigura Japonia securitatea? Şi cum ar rămâne cu al doilea şi al treilea născut din familiile din zonele rurale, care se angajează în Forţele de Autoapărare? Ei unde şi-ar mai găsi de lucru dacă n-ar exista Forţele?

M-am împotmolit. Merg la liceul cel mai progresist din Tokyo. Organizăm până şi demonstraţii. De fiecare dată când vreunul dintre prietenii mei de la şcoală vorbeşte de rău Forţele, le iau apărarea cu gândul la soră-mea, care e asistentă la spitalul militar. Cu toate astea, tot cred că aş vrea să fiu de stânga, şi dacă e vorba de sentimente, sunt convins că stânga mi s-ar potrivi ca o mănuşă. Am participat şi la demonstraţii, şi pe deasupra mi s-a întâmplat o dată să fiu chemat de profesorul de ştiinţe sociale, care e consilier la ziarul şcolii, pentru că trimisesem o scrisoare la ziar în care scrisesem că elevii de liceu ar trebui să ia şi ei parte la mişcarea împotriva bazelor americane. Dar acum, când trebuie să spun ceva ca să demolez argumentul soră-mii, m-am împotmolit.

— Asta-i explicaţia oficială, asta-i placa stricată pe care o pun ăia de la Partidul Liberal-Democrat de fiecare dată când vor să fraierească poporul, zic eu rânjind a

cacealma. Asta-i replica ălora săraci cu duhu', de-aia le cad pradă aşa uşor paraziţilor ăstora care trăiesc din taxele noastre.

— Bine, fie, oi fi şi eu săracă cu duhu'. Da' de ce nu răspunzi la întrebarea mea simplă cu mintea aia a ta complicată? Să zicem că toate forţele străine se retrag din Japonia şi se desfiinţează şi Forţele de Autoapărare. Teritoriul japonez s-ar găsi atunci într-un vid militar, nu? Şi în situaţia asta, crezi că am reuşi să întoarcem relaţia cu Coreea de Sud în avantajul Japoniei? Chiar şi acum vasele de pescuit japoneze sunt oprite la linia Syngman Rhee. Şi dacă vreo ţară de aiurea debarcă în Japonia fie şi numai cu o mână de soldaţi, ce-o să facem dacă n-avem nici un pic de forţă armată?

— Păi, putem să ne adresăm Naţiunilor Unite, nu? Şi, lăsând la o parte Coreea de Sud, nu faci altceva decât să te-agiţi degeaba dacă te-apuci să vorbeşti despre soldaţi din nu ştiu ce ţară. Nici o ţară de nicăieri n-o să trimită trupe în Japonia. Ăştia-s duşmani imaginari.

— ONU nu e atotputernică, să ştii. Şi nu vorbesc de o invazie de pe Marte. Dacă te atacă vreo ţară de pe glob, ţara aia are şi ea propriile relaţii cu statele din ONU, mai bune sau mai proaste, iar ONU nu se gândeşte neapărat numai la binele Japoniei. Uită-te de exemplu la războiul din Coreea sau la conflictele de prin cotloanele Africii. ONU nu intervine decât după declanşarea războiului. Dacă pe teritoriul japonez se poartă un război fie şi numai vreme de trei zile, au să moară o mulţime de japonezi. Iar forţele ONU n-or să însemne absolut nimic pentru ei. Poţi tu să spui ce vrei despre Japonia, dar pentru Extremul Orient contează foarte mult dacă o ţară are sau nu baze în Japonia. E o mare diferenţă. Dacă America se retrage, crezi că cei de stânga n-or să invite Uniunea Sovietică să-şi facă baze aici sub pretextul asigurării liniştii? Am ocazia să mă întâlnesc cu soldaţi din bazele americane destul de des, mult mai des decât tine. Tocmai de-aia sunt de părere că nu e bine să avem trupe străine în Japonia. Ar fi mai bine să întărim Forţele de Autoapărare. Aşa am putea şi să-i salvăm de la şomaj pe toţi băieţii ăia, al doilea şi al treilea născut din familiile de la ţară.

Simt cum pierd cu fiecare schimb de replici, şi asta mă enervează. Nu vreau să pierd. În plus, poziţia mea e corectă, sunt convins. Când discut cu prietenii la şcoală, idei ca astea ale soră-mii nici măcar nu sunt băgate în seamă, sunt respinse imediat şi călcate în picioare. Aşa că trebuie neapărat să câştig şi acum. La dracu', gândire de femeie, îmi spun ca să mă impulsionez. Nu-mi pusesem niciodată problema dacă ideea de reînarmare e corectă sau nu.

— Da' băieţii ăia de la ţară nu sunt cumva şomeri din cauza politicii proaste a guvernului conservator? Şomerii apar din cauza politicii proaste şi nu cumva sunt folosiţi după aia pentru alte politici şi mai proaste?

Sunt deja foarte agitat.

— Şi cum rămâne cu reconstrucţia de după război şi cu dezvoltarea economică?

Astea au fost făcute tocmai sub guvernul conservator care, chipurile, e-atât de rău.

Soră-mea, dimpotrivă, e perfect calmă. Continuă:

— Guvernul conservator a făcut ca Japonia să prospere. Trebuie să recunoşti că ăsta-i adevărul. Nu de-asta majoritatea japonezilor votează cu Partidul Conservator?

— Prosperitatea de-acum a Japoniei e de căcat şi japonezii care votează cu Partidul Conservator sunt de căcat. Mi-e scârbă! strig.

Îmi dau lacrimile. Mă simt ca un tâmpit care nu ştie nimic şi mi-e ciudă.

— O Japonie de genul ăsta n-are decât să dispară de pe faţa Pământului. Japonezii de genul ăsta n-au decât să piară naibii cu toţii!

Soră-mea ezită o clipă. Apoi, cu ochi reci, ca o pisică jucându-se cu un şoarece pe care tocmai l-a prins, îmi priveşte faţa probabil sluţită de lacrimi. Îşi coboară ochii şi se preface că citeşte ziarul.

— Dacă asta-i părerea ta, măcar eşti consecvent. Dar să ştii că mie, uneia, toţi ăia de stânga mi se par tare vicleni. Pretind că sunt protectorii democraţiei, dar nu respectă democraţia parlamentară. Pentru orice dau vina pe tirania majorităţii. Sunt împotriva reînarmării susţinând că e neconstituţională, dar nici nu fac absolut nimic ca să creeze slujbe pentru membrii Forţelor de Autoapărare. Nu sunt serioşi deloc, nu fac altceva decât să se declare împotrivă din principiu. Beau nectarul dulce făcut cu mixerul guvernului conservator, însă condamnă executivul pentru partea amară. Ce bine-ar fi dacă partidele progresiste ar ajunge la putere la alegerile următoare! Să-i alunge pe americani din baze, să distrugă Forţele de Autoapărare şi să vedem atunci dacă taxele scad, dacă scăpăm de şomaj şi dacă rata de creştere economică se măreşte. Detest să fiu dispreţuită pentru că sunt asistentă la Forţele de Autoapărare şi îţi spun sincer că, dacă aş putea, mi-ar plăcea să fiu o muncitoare progresistă cu o conştiinţă curată…

Simt că lacrimile pe care le-am vărsat sunt o dovadă suficientă a noroiului ruşinii care mă invadase din cap până-n cur, greu ca plumbul. Taică-meu şi frate-meu, care ignoră cearta noastră cu o indiferenţă maximă, contribuie şi ei la senzaţia că sunt împins într-un abis de furie violentă şi suferinţă. Fiul a ajuns să verse lacrimi, dar tatăl rămâne relaxat şi nepăsător, cu ziarul desfăcut larg în faţă. Asta-şi închipuie el că e atitudinea de liberalism în stil american.

Tata se mândreşte cu faptul că nici la liceul unde lucrează nu-i obligă niciodată pe elevi să facă ceva şi nici nu intervine în problemele lor, în numele educaţiei liberale în stil american. Doar că eu am auzit de la un tip care s-a transferat de la liceul lui că de fapt e detestat şi dispreţuit de elevi. Cică-i genul de prof pe care nu te poţi baza. O dată, când un grup de vreo douăzeci de elevi de la şcoala lui trebuiau să fie consiliaţi pentru că făcuseră nişte prostii legate de sex, povestea a ajuns şi prin ziare, dar tata a rămas inflexibil, afirmând, ca liberal convins, că e inadmisibil să controlezi comportamentul elevilor în afara şcolii, după ore. Mie asta mi se pare o gândire total iresponsabilă. Elevii

de vârsta mea sunt neserioşi şi rebeli, dar cel mai mult ne dorim de fapt un prof care să se gândească la problemele noastre şi să ne ajute.

Până şi eu îmi doresc uneori să se implice în problemele mele, chiar dacă asta m-ar irita. În momente de genul ăsta nu ştiu dacă-i american sau liberal, însă îl simt mai mult ca pe un străin decât ca pe un tată.

Taică-meu n-are cine ştie ce educaţie, e autodidact. S-a chinuit într-o grămadă de slujbe şi, după ce şi-a dat examenul de prof, a reuşit să obţină postul de acum. Tocmai de-aia se fereşte să se implice, ca să-şi păstreze poziţia. Se teme să nu aibă probleme din partea altora, să nu fie târât în cine ştie ce şi să ajungă iar să-şi ducă zilele în straturile de jos ale societăţii. Nu-şi dă jos niciodată armura instinctului de conservare, nici măcar în faţa propriului fiu. Nu-şi trădează niciodată vreo emoţie ca şi cum asta ar însemna să se arate gol şi să-i scadă din demnitate. Nu face altceva decât să critice întruna, rece şi iresponsabil. Probabil că şi acum taică-meu încearcă de fapt să adopte atitudinea cea mai reprezentativă pentru liberalismul în stil american…

Mă ridic în picioare ca să ignor comentariile pe care le tot mormăie soră-mea, fudulă de victorie. Nu vreau decât să mă strecor în micul meu bârlog din şopron, ăsta-i singurul lucru care-mi trece prin minte acum. Sufletul mi-e tulburat de un vârtej de mânie şi ruşine, nu mă mai pot gândi la altceva.

Mă ridic şi fac un pas înainte. Izbesc violent cu piciorul, cu mare zgomot, masa joasă de ceai. Bolurile se răstoarnă şi ceaiul rece se varsă, galben ca pişatul. O clipă, îmi ţin respiraţia şi privesc spre tata. Nu ţipă la mine, ci afişează pe buze un rânjet rece şi batjocoritor. Nu-şi ridică ochii din ziar.

— Încă o răzmeriţă a coaliţiei studenţilor, zice soră-mea luându-mă peste picior.

Explodez. Urlând, o pocnesc cu sete pe soră-mea cu piciorul în frunte. Se prăbuşeşte pe spate, cu mâinile încă întinse spre masa de ceai. Văd cum îi curge sângele din tăietura de la pleoapă făcută de sticla sfărâmată a ochelarilor. Faţa ei pocită devine înspăimântător de palidă. Sângele i se scurge cleios din pleoapa care-i acoperă ochiul bine închis până spre ridicătura bizară a pometelui. Mama vine în grabă din bucătărie şi se apucă să-i acorde îngrijiri.

Sunt şocat de ce-am făcut şi rămân ţeapăn în picioare, tremurând. Când văd că sângele soră-mii a ajuns până pe degetele mele de la picioare, simt cum o durere arzătoare şi o senzaţie intensă de mâncărime încep să-mi urce prin gambe. Tata îşi aşază încet ziarul pe genunchi şi ridică ochii spre mine. Mă aştept să mă lovească. Hotărăsc să nu mă împotrivesc chiar dacă mă omoară în bătaie. Însă tata nu face altceva decât să-mi spună cu o voce calmă:

— N-o să mai capeţi banii pentru taxa de şcolarizare de la soră-ta. Nu-ţi mai rămâne decât să înveţi pe brânci şi să intri la Universitatea din Tokyo. La o universitate de stat taxa lunară e mai mică şi ai şanse mai mari să obţii bursă. Nu-i de-ajuns să înveţi bine,

trebuie să toceşti până simţi c-o iei razna. Dormi cum îţi aşterni. Fie intri la Tokyo, fie îţi găseşti o slujbă. Sau te duci la Academia Militară, dar asta-i altă poveste.

Simt un fior de gheaţă în adâncul măruntaielor. Le întorc spatele tatei şi celorlalţi şi ies în curte. E o noapte de primăvară. Pe sub cerul întunecat se întinde încă un cer, trandafiriu. Un al doilea strat de cer. Aburi şi praf se ridică mocnit din pământ spre cer până formează un ecran care blochează lumina şi pe care se reflectă luminile de la casele din tot oraşul.

Mi-am făcut un bârlog în care dorm în şopronul din capătul cel mai îndepărtat al grădinii minuscule. Seamănă cu o cabină de pe un vapor. Nu există bec, aşa că dacă închid uşa, trebuie să pipăi cu mâna prin întuneric ca să găsesc patul. Mi-am făcut cabina asta în şopron ca să pot scăpa de familie şi să stau singur. Patul meu nu ocupă decât o treime din şopronul de cinci metri pătraţi. Restul e ticsit de gunoaie şi de tot felul de porcării.

Mă îndrept spre pat bâjbâind prin grămada de gunoi. Dau cu mâna de un morman de scaune îngrămădite pe o masă. Dacă patul meu din şopron e o cabină pe vapor, atunci asta-i timoneria. Cu ochii deschişi inutil în întuneric, deschid sertarul şi scot din el o *wakizashi*[3].

E arma mea. Am descoperit-o în grămada de gunoi când îmi construiam bârlogul. Nu are decât treizeci de centimetri, dar pe ea e gravat numele Raikokuga. Am căutat la un moment dat la biblioteca şcolii şi cică Raikokuga a fost un spadasin de pe la sfârşitul perioadei Muromachi. Acum patru sute de ani.

O scot din teacă şi o apuc bine cu amândouă mâinile. O înfig cu putere în întunericul dintre grămezile de gunoi, iar şi iar. Asta trebuie să fie setea de sânge, care-a umplut şopronul şi care-mi înflăcărează inima. Icnind înăbuşit, continuu să împung întunericul cu sabia *wakizashi* a lui Raikokuga. *Într-o bună zi o să ucid un duşman cu sabia asta, un duşman pe care-am să-l înjunghii bărbăteşte!* îmi trece prin gând.

Gândul ăsta e ca o premoniţie dublată de o încredere feroce. Dar oare unde e duşmanul meu? Taică-meu să fie duşmanul? Soră-mea să fie duşmanul? Soldaţii americani din baze? Membrii Forţelor de Autoapărare? Politicienii conservatori? Oriunde-ar fi, am să-i ucid, am să-i ucid! Gem din nou, înăbuşit.

Pe măsură ce măcelăresc inamicii care mişună spre mine ca puricii în cusăturile cămăşii, mă liniştesc treptat. Ba chiar ajung să regret că am rănit-o pe soră-mea. Dacă-şi pierde cumva vederea din cauza mea, o să-mi sacrific eu ochiul ca să-şi facă un transplant de cornee. Trebuie să dau socoteală pentru ce-am făcut. Cel care nu plăteşte pentru greşelile lui cu propria carne şi cu propriul sânge e un ticălos meschin şi demn de dispreţ. Eu nu sunt un nemernic care nu plăteşte pentru ce-a făcut.

Vâr sabia în teaca de lemn nelăcuit şi o pun înapoi în sertar. Îmi scot hainele pe dibuite şi mă bag în pat. Întins pe spate, cu ochii deschişi şi cu urechile ciulite în

întuneric, am impresia că sunt împresurat de vocile şi de siluetele a nenumărate spirite rele ale naturii. Mă simt de parcă aş fi pe fundul unui mojar, cu trupul meu gol şi mărunt expus valurilor de atacuri furioase.

Din casă se aude un disc. Ceva cu sextetul lui Miles Davis. Frate-meu e înnebunit după jazzul modern. Îmi aduc aminte că, în tot răstimpul cât am lovit-o pe soră-mea şi tata mi-a spus chestiile alea neplăcute, frate-meu rămăsese îngenuncheat printre toate bucăţile de plastic şi tuburile de lipici pe care le înşirase pe rogojina *tatami* şi-şi văzuse mai departe de montat avionul, imperturbabil, ignorându-ne complet pe toţi. Descopăr acum că, aşa cum aparatul foto înregistrează detalii ce scăpaseră ochiului fotografului, pe pelicula memoriei mele e imprimat limpede fratele meu, care fusese atât de indiferent faţă de noi. Nu-mi dădusem seama de asta până acum. Probabil c-a şi uitat de mica furtună care a avut loc acum zece minute. Probabil că acum stă pierdut în faţa picupului hi-fi, vrăjit de jazzul lui, ca un dependent de droguri cu capul bâţâindu-se pe gât. Probabil că, o dată la câteva minute, îşi mai răzuie de pe buricele degetelor câte un strat subţire de clei întărit, rumegând dacă ar fi trebuit să mă pocnească sau s-o prevină pe soră-mea să nu se ambaleze prea tare. Ca să scape de gândurile astea, dă mai tare volumul picupului făcând ca sunetele joase şi cele înalte să sune artificial.

Frate-meu avea o minte strălucită şi era speranţa întregii familii. Anul trecut a absolvit Facultatea de Arte Liberale la Universitatea din Tokyo şi s-a angajat la un post de televiziune. În studenţie, fusese şef de an şi muncise pe rupte să organizeze festivaluri studenţeşti. În primele câteva luni după angajare s-a dedicat cu entuziasm muncii de producător în echipa de reportaje speciale a unui program de ştiri. Făcea treabă bună.

Pe vremea aia credeam în el şi-l respectam. Tot ce nu căpătam de la tata absorbeam de la el. Dar de prin vara anului trecut a început să se plângă întruna cât e de obosit. În toamnă şi-a luat liber o săptămână. După aia, a reînceput să meargă la companie, dar era deja un alt om. Devenise taciturn şi deferent, dezvoltase o fascinaţie morbidă faţă de jazzul modern şi căpătase mania machetelor de avioane. Din toamnă, nu l-am mai auzit vorbind nici măcar o dată despre muncă şi nu l-am mai auzit pomenind ceva despre politică. Ba chiar mai rău: frate-meu, care fusese un orator entuziast şi plin de încredere de sine, n-a vorbit cu mine mai mult de cinci minute de la începutul anului. În iarnă îşi încălcase promisiunea de-a escalada împreună versantul mai dificil al muntelui Tanigawa. Asta mi-a lăsat un gust amar.

Dar acum, când îl văd ascultându-şi jazzul modern cu trupul istovit ca al unui beţivan, deşi nu-mi place să recunosc asta, nu l-aş lua ca partener nici măcar pe cea mai uşoară pantă. Ah, fratele meu, cum de-ai ajuns în halul ăsta?

De când s-a schimbat frate-meu, sunt complet singur acasă. Un *Seventeen* însingurat. Şaptesprezece ani e o vârstă la care ar trebui să mă maturizez şi să mă schimb

beneficiind de înţelegerea oamenilor din jur, dar nimeni nu face nici cel mai mic efort să mă înţeleagă, deşi sunt într-o perioadă de criză…

Cineva îmi transmite un semnal de afară, abia perceptibil, dar clar. Uitasem. Mă ridic în capul oaselor şi deschid fereastra pe care o tăiasem în perete, rotundă ca un hublou de vapor. Cu un calm desăvârşit, creatura coboară pe cabina mea. Toarce. Se face covrig pe pătura care îmi acoperă picioarele. E Gang, un motan vagabond care face prăpăd pe la casele din vecini. Tata şi mama sunt amândoi zgârciţi. Genul de oameni care tremură de frică la gândul că ar putea să ţină un animal care să le ia mâncarea de la gură. Asta înseamnă că eu nu pot să cresc decât animale care n-au nevoie de hrană. Anul trecut am avut o colonie de cincizeci de furnici într-un borcan, dar n-au reuşit să supravieţuiască peste iarnă. Nu mi-a rămas decât un borcan plin de pământ în care fusese săpat un labirint tridimensional uimitor. Am fost atât de trist, că mi-au dat lacrimile.

După aia, l-am îmblânzit pe Gang, care e un ditamai motanul tigrat. E motan vagabond, aşa că nu-mi fac griji cu hrana lui. Nu vine decât în creierii nopţii să doarmă. M-a emoţionat profund că a venit tocmai acum, când sunt cufundat în gânduri. Plescăi din buze ca să-l chem. Gang îşi ridică agale corpul lui masiv de pe păturile de la picioarele mele şi vine să-mi bea saliva. E singurul care-mi sărbătoreşte împlinirea celor şaptesprezece ani. Gândul ăsta mă face să devin sentimental. Împing cu limba nişte salivă din gură şi îl las să bea.

Dar Gang e un gangster ticălos, mai rău decât Al Capone. Nici gând să devină sentimental. Chiar şi cât stă să-mi bea saliva, are ghearele scoase suficient cât să mi le înfigă în piept prin pătura de lână. E proptit bine în labe ca să poate fugi în orice clipă. Nu l-am luat niciodată pe Gang în braţe. Nu pot decât să-l las să se apropie şi să-i ofer pieptul şi genunchii mei. Chiar când toarce cu ochii închişi şi cu nările mici şi umede ca o femeie frumoasă, ţâşneşte furios dacă-l mângâi. Gang nu vrea să fie ţinut în lanţuri. Înţeleg asta, dar nu pot să suport felul cum se întoarce către capătul celălalt al păturii imediat ce mi se termină de tot saliva şi gâtul începe să-mi hârâie. Mă simt de parcă m-aş prăbuşi iar într-un hău de singurătate.

Dau să-i prind trupul mare şi tărcat ca să-i împiedic plecarea calmă şi demnă de pe pieptul meu. Preţ de o clipă, Gang şi palma mea se întâlnesc cu o intensitate din care ies scântei. Scântei ca la un tren electric. Îmi ling dosul palmei unde carnea mi-a fost despicată de ghearele lui Gang. Simt gust de sânge.

Cu capul, Gang face să zboare capacul de la hublou. Se transformă într-un rechin-tigru, plonjează în oceanul frământat de furtună şi dispare. Zgârieturile mă dor, dar în loc să mă enervez pe Gang, sunt copleşit de admiraţie: e un ticălos perfect. Un barbar, dracul în carne şi oase, nerecunoscător şi neruşinat, exploziv, un lup singuratic care nu are încredere în nimeni şi care şterpeleşte tot ce vrea. Cu toate astea, e atât de

maiestuos, încât stârneşte în mine sentimentul de respect. Când păşeşte încet prin întuneric pândindu-şi prada, e frumos ca un monument durabil, dar în acelaşi timp flexibil precum cauciucul. Când mă ţintuieşte cu privirea, mă simt timid, nesigur şi supus. Ba chiar mă înroşesc. De ce n-o fi având nici măcar un punct slab în nici o parte a corpului? O dată l-am privit îngrozit cum a omorât şi a mâncat o pisică albă în culcuşul lui secret, dar până şi atunci a fost splendid în maiestuozitatea şi calmul lui.

Mă gândesc că aş vrea să devin o creatură precum Gang, dar tocmai de-aia ştiu şi că e o dorinţă care nu are cum să se împlinească fără un miracol. Şi asta pentru că am în cap creierul slab al unui porc albinos şi sunt foarte timid. Imediat ce devin conştient de propria persoană, simt ochii cruzi ai tuturor celor din lume holbându-se neîncetat la mine. Mişcările corpului îmi devin ţepene şi simt cum fiecare parte din mine se răzvrăteşte şi începe să se mişte după bunul plac. Îmi vine să mor de ruşine. Simplul fapt că pe lume există suma asta de carne şi spirit care sunt eu mă face să-mi vină să mor de ruşine. Mă face să vreau să trăiesc singur într-o peşteră, ca un om de Cro-Magnon cu minţile razna. Mă face să vreau să sting privirea din ochii tuturor sau să mă sting pe mine însumi.

Probabil că Gang nu e conştient de propria persoană. Probabil simte că trupul lui nu e altceva decât blană murdară, carne, oase şi căcat, aşa că nu s-ar înroşi de ruşine dacă s-ar holba cineva la el. Sunt invidios pe visele zămislite de creierul mic din ţeasta mare şi solidă, brăzdată de cicatrici a lui Gang. Coşmarurile unui motan nu sunt probabil nimic mai mult decât o pâclă cenuşie, dar intensitatea coşmarurilor mele e mai oribilă decât un suc amestecat cu cianură de potasiu.

Ochii-mi sunt obişnuiţi cu întunericul, aşa că-i închid de teamă să nu încep să văd stafii în formele şi în umbrele gunoaielor din cabina mea de vapor. Înfricoşat, aştept să vină spaima somnului. Înainte să adorm, mă cuprinde întotdeauna frica. E frica de moarte. Mi-e atât de frică de moarte, încât îmi vine să vomit. Sincer, de fiecare dată când mă simt zdrobit de frica de moarte, mă apucă o senzaţie de greaţă în piept şi vomit. După viaţa asta scurtă, o să trebuiască să îndur miliarde de ani în nefiinţă ca un zero – asta-i moartea de care mă tem. Lumea asta, universul ăsta, toate celelalte universuri o să continue să existe miliarde şi miliarde de ani, iar în tot timpul ăsta eu voi fi un zero. O veşnicie! De fiecare dată când mă gândesc la curgerea nesfârşită a timpului după moartea mea, simt cum îmi pierd cunoştinţa de frică.

La prima oră de fizică, profu ne-a povestit despre o non-lume la o distanţă infinită, cu alte cuvinte un loc unde nu există nimic. O rachetă care ar zbura în linie dreaptă din universul ăsta ar ajunge acolo străbătând o distanţă infinită, dar în acelaşi timp s-ar afla pe drumul de întoarcere. În timp ce profu de fizică ne explica asta, am leşinat. Am leşinat de frică. Am ţipat, apoi m-am pişat şi m-am căcat pe mine.

Când mi-am revenit, mi-a fost ruşine, scârbă de trupul meu împuţit şi am simţit

privirile greu de suportat ale fetelor din clasă; mai mult decât atât, n-am fost în stare să recunosc că leşinasem de fapt din cauza ideii de vid şi de infinitate a spaţiului fizic, care-mi indusese spaima de eternitate şi de deşertăciunea propriului eu muritor. Am încercat din răsputeri să-l conving pe prof şi pe colegi că sunt epileptic.

De atunci am rămas fără prieteni adevăraţi faţă de care să-mi pot deschide sufletul. În plus, sunt nevoit ca în coşmaruri să simt gustul fricii de a pleca de unul singur într-o călătorie pe distanţa aia infinită. Morţilor nu le e frică pentru că nu mai sunt conştienţi. În vise însă, eu sunt mereu conştient de frica mea pentru că mă trezesc singur pe câte o stea aflată la o depărtare infinită. E o invenţie vicleană a împărţitorului de vise, plin de gânduri rele.

Frica de moarte şi coşmarurile se apropie de mine. Încerc cu disperare să mă gândesc la altceva. CÂND AM CITIT UN ARTICOL DE ZIAR DESPRE ALEGEREA LUI MICHIKO SHŌDA CA SOŢIE A PRINŢULUI MOŞTENITOR, M-AM GÂNDIT CĂ MICHIKO AVEA SĂ PLECE CĂTRE O STEA AFLATĂ LA O DISTANŢĂ INFINITĂ. AM SIMŢIT O APĂSARE ÎN PIEPT ŞI MI-AU DAT LACRIMILE. AM TREMURAT DE FRICĂ. OARE DE CE? MĂ TEMEAM CĂ MICHIKO AVEA SĂ MOARĂ. AM LIPIT O FOTOGRAFIE A LUI MICHIKO PE PERETE ŞI M-AM RUGAT CA MARIAJUL SĂ EŞUEZE. NU ERA GELOZIE. CÂND L-AM VĂZUT LA TELEVIZOR PE TÂNĂRUL ĂLA ARUNCÂND PIATRA, AM SIMŢIT IAR APĂSAREA ŞI AM PLÂNS. SE PARE CĂ ŞI EL AVEA LIPITĂ ÎN DULAP O FOTOGRAFIE A LUI MICHIKO. ÎN NOAPTEA AIA, AM VISAT CĂ SUNT ŞI MICHIKO, ŞI TÂNĂRUL CARE ARUNCASE PIATRA. OARE DE CE?

Oare de ce? Nu pot să scap de frica de moarte. Mă ridic şi deschid ochii. Îmi cuprind în braţe trupul tremurând şi rămân cu privirea aţintită în întuneric. Astăzi, frica e mai rea decât oricând. Încep să năduşesc, o transpiraţie grasă. Îmi doresc cu ardoare să mă căsătoresc cât mai repede posibil. Soţia mea nu trebuie să fie frumoasă, doar capabilă de o compasiune sinceră. Să stea trează toată noaptea şi să vegheze ca nu cumva să mor în somn.

Cum pot să scap oare de frica asta? mă întreb. Îmi dau seama brusc ce bine ar fi dacă, după moarte, aş putea să mă transform într-o creangă a unui copac mare. M-aş veşteji, dar n-aş dispărea, deoarece copacul care mă conţine şi pe mine va continua să existe. Aşa n-aş mai simţi frica de moarte. Dar sunt singur pe lumea asta. Sunt neliniştit şi înspăimântat. Mă îndoiesc de orice lucru de pe lumea asta. Nu înţeleg nimic. Am senzaţia că totul mi se scurge printre degete. Simt că lumea asta le aparţine celorlalţi şi eu nu am libertatea să fac nimic. Nu am nici prieteni, nici aliaţi. Ar trebui să mă fac de stânga şi să intru în Partidul Comunist? Oare aşa aş scăpa de singurătate?

Pe de altă parte, tocmai ce-am rostit şi eu toate lucrurile pe care le spun şefii cei mari ai stângii, şi am fost desfiinţat de soră-mea, care e o biată asistentă. Am realizat că nu pot să văd lumea aşa cum o văd cei de stânga. De fapt, nu înţeleg nimic. Nu am

capacitatea să găsesc un stejar imens care să reziste la vânturile şi zăpezile eternităţii şi care să accepte să-i fiu o crenguţă.

Oricum, de vreme ce nu înţeleg şi încă am în cap zaţul ăsta al nesiguranţei, nici nu contează dacă mă înscriu în Partidul Comunist. O să fiu în continuare nesigur şi nici n-o să pot să cred. În plus, nu cred că o să mă accepte comunişţii pe mine, un puşti care-a fost desfiinţat de soră-sa cea mioapă care lucrează într-un spital al Forţelor de Autoapărare.

Ah, dacă lumea asta mi-ar întinde o mână de care să mă pot prinde cu patimă, simplu şi sigur! Mă simt slăbit şi mă dau bătut. Mă prăbuşesc la loc în cabina mea şi bâjbâi cu mâinile pe sub pătură. Degetele îmi apucă sexul şi îl forţează să aibă o erecţie ca să mă pot masturba. Mâine am testele preliminare pentru examenul de intrare la universitate şi probele de educaţie fizică. Dacă mă masturbez a doua oară azi, mâine o să fiu frânt de oboseală şi-o să-mi fie absolut imposibil să alerg cursa de 800 de metri. Simt o teamă vagă faţă de ziua de mâine. Dar masturbarea este singura evadare, fie ea cât de scurtă, dintr-o noapte de frică.

Noaptea metropolei celorlalţi geme afară. Esenţa primăverii, roasă de aerul murdar al oraşului, se înalţă înăbuşitor din pădurea de fagi mirositori din depărtare, îmi aţâţă sângele şi carnea şi mă azvârle într-o mare de nesiguranţă. Am şaptesprezece ani, sunt un *Seventeen* mizerabil. La mulţi ani, la mulţi ani! Joacă-te la prohab şi fă chestia aia.

Am nevoie să mă gândesc la ceva obscen şi mi-i imaginez pe mama şi pe tata gâfâind şi gemând în timp ce-o fac. Cururile li s-au dezvelit. Îmi închipui plăcerea lor în timp ce se pipăie unul pe altul în aerul cald şi fetid al aşternuturilor. Brusc, mă cuprinde îndoiala că m-aş fi născut din sperma lui taică-meu. Poate m-am născut din infidelitatea maică-mii. Mă întreb dacă tata ştie asta şi dacă de-aia se poartă aşa rece.

Dar se apropie momentul orgasmului. În jurul meu se deschid peste tot florile de piersic, fierb izvoarele termale, strălucesc luminile uriaşe ale Las Vegas-ului. Frica şi îndoiala, nesiguranţa, tristeţea şi nefericirea, toate se dizolvă. Ah, ce fericit aş fi dacă toată viaţa mea ar fi un orgasm permanent! Ah, ah, ah, dac-ar fi un orgasm permanent, ah, ah, ah!

Sperma îmi năclăieşte pubisul. Gâfâind încă, regăsesc în şopronul întunecat ziua de naştere a unui biet *Seventeen* mizerabil. Vlăguit şi letargic, încep să plâng cu scâncete.

1. Numele unei reviste americane pentru adolescenţi, foarte populară şi în Japonia.
2. Armata japoneză.
3. Sabie scurtă folosită de samurai în Japonia feudală.

2

Nu mă simt bine când mă trezesc. Mă doare capul, îmi simt braţele grele, îmi simt picioarele grele, trupul parcă mi-e cuprins de febră. Am senzaţia că toţi ceilalţi de pe lume au venit să-i spună trupului meu abia trezit că sunt un neputincios, un incapabil.

Am o presimţire că o să se întâmple ceva rău astăzi. Până anul trecut, eram hotărât să-mi fac un obicei nou la fiecare zi de naştere. Dar aniversarea de şaptesprezece ani nu mă face să-mi doresc nimic nou. La şaptesprezece ani am luat-o deja la vale. Unii o iau la vale la cincizeci, iar alţii sunt încă pe deal şi la şaizeci. Însă am sentimentul solemn că pentru mine vârful dealului a fost ieri.

Realizez că mă afund într-o mlaştină de deprimare imediat ce deschid ochii şi asta îmi răpeşte puterea de-a mă ridica. Rămân întins în pat în căldura păturilor, cu ochii deschişi. Până anul trecut, indiferent cât de rău mi-ar fi fost, indiferent ce corvoadă ingrată m-ar fi împovărat, cel puţin în momentul când deschideam ochii dimineaţa, simţeam în piept un bulgăre cald de fericire. Îmi plăceau dimineţile. Simţeam că bulgărele ăla din piept mă îndeamnă să mă năpustesc afară de parcă ar fi trebuit să salut lumea dimineţii. Reuşeam să zâmbesc a simpatie şi să accept ţipetele vesele şi absolut gratuite ale instructorului de gimnastică de la radio. De ce? Pentru că era dimineaţă. Îmi venea să strig: *Nu clocotesc şi-n tine speranţa şi fericirea, pentru că-i dimineaţă?*

Acum însă, puştiul de gimnaziu din vecini, cel împrăştiat şi veşnic zâmbăreţ, ascultă radioul cu volumul la maximum. Când aud vocea aia arogantă şi prefăcută care mă îndeamnă să mă mişc ritmic, mă apucă iritarea, apoi furia. Îmi vine să-i strig: *Nimeni nu are dreptul să numere paşii altcuiva!*

Razele soarelui pătrund prin uşă, prin pereţi şi prin deschizăturile din acoperiş şi poleiesc cu aur şaua prăfuită a bicicletei de copii. Bicicleta copilăriei mele fericite. O dată, când mă plimbam cu bicicleta prin ringul pentru patine cu rotile din parc, o străină s-a ţinut după mine ca să-mi facă o poză. Îmi rezemasem bicicleta de un spalier de glicină şi-mi trăgeam sufletul când femeia aia uriaşă şi blondă a apărut ca de nicăieri în spatele meu. Şi-a frecat uşor obrazul de şaua bicicletei şi mi-a zâmbit, cu o faţă care devenise stacojie. Mi s-a făcut ruşine de parcă m-ar fi atins pe bucile goale şi am rupt-o la fugă spre casă lăsând bicicleta acolo. Dar râsul ei nebunesc m-a urmărit din spate, cu suişuri şi coborâşuri, ca nişte convulsii. După ce-am început să învăţ engleză, mi-am adus aminte ce-mi strigase femeia aia uriaşă. Mi-am amintit pentru că fusesem cumplit de înspăimântat:

Oh, pretty little boy, please come back! Pretty little boy.[1]

Eram într-adevăr mic şi drăgălaş. Zilele copilăriei, când inima-mi tresălta de bucurie

la chestii de genul ăsta, s-au terminat, dar pe vremea aia chiar eram micuţ şi drăgălaş. Dimineţile mă simţeam bine, toţi oamenii din lume se simţeau bine, tot sistemul solar se simţea bine. Acum însă, nici vorbă de sistemul solar. Acum până şi în şopronul ăsta mic găsesc doar muguri întunecaţi de răutate. Şi în trupul meu la fel. Simptome de constipaţie, migrene şi senzaţia că în toate încheieturile din corp am câteva grăunţe de nisip care se freacă între ele şi mă zgârie. Cu pătura încă trasă peste mine, mă afund tot mai adânc în starea asta sumbră. Doar că, atâta vreme cât nu se întâmplă un miracol, ascunsul sub pătură şi smiorcăitul n-o să mă facă să mă simt mai bine. Şi asta pentru că, afară din şopron, toţi ceilalţi de pe lume s-au trezit devreme şi trudesc deja să-mi strice mie starea.

Renunţ să mă mai gândesc la orice. Căscând, mă dau jos din pat agale. Pleoapele îmi sunt încleiate de un soi de urdori transparente. Nu ştiu dacă sunt lacrimi sau e vreun alt lichid. Cu capul în jos, îmi trag pantalonii pe mine. Sexul mi-e fleşcăit de tot şi zace mic şi chircit pe rotunjimea pubisului ca o vrăbiuţă grasă. Simt o uşoară bucurie masochistă să-l văd aşa de neputincios chiar dacă e dimineaţă. Parcă mă şi văd la patruzeci de ani, cu pantalonii în vine, arătându-i psihologului cartoful meu impotent, subţire şi păros: *Am avut primele simptome când am împlinit şaptesprezece ani. Probabil am făcut chestia aia prea mult…*

Mi se pare că-i aud pe soră-mea şi pe taică-meu plecând de-acasă, vorbesc ceva pe un ton de parcă s-ar certa. Vocea îmbufnată a soră-mii şi vocea blândă a lui taică-meu, detaşat şi insuportabil de raţional. Dar tata nu e deloc într-o dispoziţie blândă. Încearcă pur şi simplu să adopte vocea individualismului american.

În orice caz, sunt liniştit că nu am orbit-o pe soră-mea. În plus, în dimineaţa asta pot să scap fără să dau ochii cu ea. Îmi fac întotdeauna prea multe griji. Îmi imaginez întotdeauna cele mai rele consecinţe posibile la orice incident sau de fiecare dată când cineva e bolnav. Cu toate astea, nu m-am băgat până acum în nici o situaţie din care să nu pot ieşi. De fapt, nu sunt genul de bărbat care să poată face ceva. Sunt un bărbat care n-a fost în stare nici măcar să-i storcoşească soră-sii ochiul. Sunt genul de bărbat care se căieşte şi se simte uşurat că a fost salvat. Sunt un bărbat care nu poate să schimbe absolut nimic în lumea reală. Sunt un bărbat care nu poate. Un *Seventeen* impotent. La drept vorbind, singurul lucru pe care-l pot face e să fug de ochii celorlaţi, să mă ascund şi să mă masturbez. Cei care reconstruiesc şi consolidează lumea asta ca nişte arhitecţi sunt toţi ceilalţi. În răstimpul cât eu stau închis în cabina mea de vapor din şopron şi fac chestia aia, toţi ceilalţi robotesc prin lume exclamând: „Da, aşa e bine!“. Mai ales în politică se-ntâmplă aşa, e o treabă exclusiv pentru ceilalţi. Chiar şi când particip la vreo demonstraţie, mă simt singur în sinea mea şi mi se pare că e o pierdere de vreme. E imposibil ca eu să influenţez politica în vreun fel, aşa că îmi dau seama că toată chestia aia e absolut zadarnică. Iar politicienii sunt şi ei parte dintre ceilalţi. Fac politică prin

Dietă şi prin restaurantele de lux, bătând din palme şi spunând: „Da, aşa e bine!“. Asta-i politica.

Când o să împlinesc douăzeci de ani, o să renunţ la dreptul de vot. N-o să mă mai duc niciodată la urne pân-oi crăpa.

Îmi dau seama că ideile pe care le-a fluturat soră-mea aseară par mult mai potrivite pentru mine aşa cum sunt eu de fapt decât părerile pe care le urlasem eu. Ruşinea îmi clocoteşte în tot trupul şi-mi înăcreşte sângele şi carnea. La urma urmei, sunt un tâmpit care habar n-are de politică. N-am opinii personale, n-am nimic. Aş putea la fel de bine să fiu doar un cimpanzeu mut care nu face altceva în afară de chestia aia.

Simt din nou o plăcere masochistă. Ca şi cum mi-ar produce plăcere lucrurile oribile pe care mi le fac ceilalţi.

Ies din şopron fredonând *Oh, Carol!* Afară, sub un cer orbitor de senin, în lumea strălucitoare a celorlalţi.

Cânt mai departe:

You hurt me and you made me cry
But if you leave me, I will surely die
Oh, oh, Carol
You treat me cruel!

Am întârziat douăzeci de minute la şcoală. Şi mai grav, testul preliminar începuse deja. Înşfac în grabă foile cu întrebări şi cele pentru răspunsuri şi mă duc într-o bancă din fundul clasei. În timp ce mă aşez, arunc o privire pe foaia tipului de lângă mine. E plină deja pe sfert cu semne în creion înşirate unele lângă altele ca urmele tălpilor unor soldaţi de plumb. Când mă gândesc ce dezavantaj serios ai dacă întârzii la un examen, îi destest pe ăia care ajung devreme, se aşază în bănci, se calmează şi se apucă să-şi ascută şi să-şi aranjeze creioanele.

E testul de japoneză. Citesc întrebările, dar sunt pripit şi nu înţeleg nimic. Mi se urcă sângele la cap, clocotind şi gata parcă să dea pe dinafară. Cuprins de spaimă, citesc întrebările, apoi le recitesc. Încerc să mă concentrez, dar în cap îmi bolborosesc ca o spumă alte lucruri şi nu reuşesc să gândesc limpede.

Luna strălucitoare cobora pe cerul fără nori, iar din iarba stufoasă ce tremura în bătaia vântului rece răsunau ca nişte clopoţei ţârâitul pătrunzător al greierilor. Fiindu-i greu să se despartă de această privelişte, fata purtătorului tolbei recită versul ce spune:

— „Aşa cum greierii cântă fără-ncetare, lacrimile mele nu contenesc din noapte până-n zori.“

Iar mama îi răspunse:

— Peste desişul din care se revarsă mii de glasuri, lacrimile celui ce se află în nori coboară ca o ceaţă, pentru că cei ce locuiesc la curte se numesc „locuitori de deasupra norilor“[2].

De unde-o fi textul ăsta şi de cine e scris? Trebuie să fie din *Povestea prinţului Genji* a lui Murasaki Shikibu, dar nu sunt sigur. *Iarba stufoasă*, dar ce fel de iarbă o fi? Habar n-am.

Mă gândesc că *iarba stufoasă* sună oarecum erotic. Mă prăbuşesc instantaneu într-o fantezie porcoasă. Îmi aduc aminte că într-o carte pe care am răsfoit-o cândva într-o librărie scria ceva despre o femeie din vechime pe nume Sasanoha Ogin, care sigur îi spusese unui samurai fără stăpân ceva despre *iarba stufoasă*.

Sunt două poezii în fragment, dar oare sunt scrise de o singură persoană sau nu? Încerc să pun între ghilimele partea de dialog. Mie, unuia, partea despre *iarba stufoasă* îmi aduce aminte de senzaţia de pubis umed de după ce m-am masturbat. Sunt un maniac sexual încet la minte.

Abia răspunsesem la o treime din întrebări când sună clopoţelul.

— Fir-ar să fie, nu trec! şoptesc, încercând să fac să pară o glumă.

Spre mirarea mea, cuvintele astea mă izbesc greu în coşul pieptului. Cât pe ce să uit să-mi scriu numele.

După test, clasa e dezgustătoare. Au stat toţi cu capetele plecate şi şi-au scris răspunsurile cu atâta râvnă, încât acum obrajii le sunt îmbujoraţi şi ochii umezi. Au expresia obscenă a unor puştani care tocmai au terminat o partidă de mozoleală. Sunt fie surescitaţi, fie complet deprimaţi. Eu sunt unul dintre cei deprimaţi. Se adună în grupuri, după simpatii, şi încep să vorbească despre rezultatele textului. Chiar şi acum însă eu rămân aşezat pe scaunul meu, cu capul atârnând greu.

Elevii buni se strâng într-un grup numai al lor şi vorbesc cu detaşare. Până anul trecut am făcut şi eu parte din grupul ăla, dar acum nu am curajul să mă duc să mă alătur lor. Ciulesc însă urechile ca să încerc să prind ce-şi spun. Elevii buni ştiu totul despre absolut orice. Au dobândit capacitatea de a ghici planurile profilor. Vorbesc cu răceala nesuferită a unor tehnicieni. Tehnicieni specializaţi în obţinerea de note bune. Sunt aroganţi şi moralizatori şi nu le pasă de unul ca mine nici cât negru sub unghie.

— Nu mă aşteptam la *Kiritsubo*. Bănuiam c-o să pice ceva în care să fie şi nişte chineză veche, pariasem pe *Marea oglindă* sau ceva de genul ăsta.

Chestii de-astea vorbesc. Dar cu siguranţă ăştia au făcut perfect.

— Am auzit că fac o clasă specială pentru Universitatea din Tokyo cu cei care iau peste 85 de puncte la testul ăsta. Eu sigur nu intru.

— Ei, hai, lasă modestia. Dacă nici tu nu intri, atunci nu intră nimeni în clasa aia.

Elevii buni îmi provoacă scârbă. În acelaşi timp, îmi aduc aminte de ce mi-a zis taică-

meu aseară. Simt că sunt încolţit, că n-am nici o portiţă de scăpare. N-am nici o şansă să ajung în clasa pentru Tokyo. Ăştia o să studieze într-o clasă selectă, norocoşi şi rafinaţi ca nişte gineri din protipendada americană, în vreme ce eu o să fiu nevoit să mă zbat fără sorţi de izbândă într-o clasă de nivel slab, la care profii nu fac nici un efort să predea ca lumea.

— Da' au fost întrebări bune, peste medie.

— Nu ţi s-au părut prea standardizate pentru un subiect din *Genji*? La bătălia adevărată n-o să fie aşa. Era destul de simplu să facă o întrebare mai elaborată despre limbajul doamnelor de la Curte. Dacă mai adaugi şi rândul următor din paragraful respectiv, totul devine confuz şi nu mai ştii cui i se adresează limbajul protocolar.

— A, deci vorbeşti deja de bătălia adevărată. Asta înseamnă că eşti hotărât să mergi la Tokyo, nu?

— Ei, da' de unde! Vorbesc de examenul de intrare la şcoala pregătitoare.

Mi-e greaţă. Sunt atât de furios, încât îmi vine să vomit. Tipii ăştia se bucură acum lingând cu spor la rămăşiţele din agitaţia testului.

Mai este un grup, format din altfel de elevi, mai oneşti. Provoacă hohote de râs printre cei din jurul lor, mai ales printre fete. Unul dintre ei, un clovn, rage întruna cu o voce nepotrivit de tare.

— Eu am crezut că pe ea o trece pişarea. Păi, în perioada Heian n-aveau toalete publice, nu? Şi n-a mai putut să se ţină, aşa că a stropit cu nişte rouă trestiile unde ţârâiau greierii.

Toată lumea râde la replica asta. Băiatul ăsta e deştept, dar e ciudat şi se poartă de parcă e tot timpul conştient de asta. Porecla lui e Shintōhō, după o companie care face filme erotice. Nu se uită la nimic altceva şi se duce până în suburbii, câteodată chiar până în prefectura Chiba ca să prindă programul din săptămâna specială cu trei filme erotico-groteşti.

— Da' de *greierii cântă fără-ncetare* ce zici, Shintōhō? îl întreabă o fată care pare vrăjită de el.

Chicoteşte în aşteptarea unui răspuns hazliu.

— A depus sectoristul o plângere pentru că femeia încălcase legea privind delictele minore.

— Da' ce, existau sectorişti în Heian, Shintōhō?

— Tare inocentă mai eşti, răspunde vedeta. Hai să-ţi spun cum stau de fapt lucrurile: femeia încearcă să-l păcălească, îi spune că se aude ţârâit de scarabei cu coarne şi după aia se şterge.

— Ce pervers eşti! chiţăie fata, cu trupul uşor contorsionat, cuprinsă de o exaltare obscenă.

O zbugheşte afară din clasă, iar băiatul-vedetă e învăluit în ropote de aplauze. Ridică

braţele ca şi cum ar vrea să potolească mulţimea, dar de fapt îl imită pe prezentatorul unui program de televiziune american. E extrem de bine dispus.

Cu toate astea, sunt sigur că el a înţeles întrebarea aia mai corect şi mai profund decât mine. Gândul ăsta mă dărâmă complet. Brusc, nu mai rezist să stau de unul singur aşezat pe scaun. Mă simt de parcă aş fi în picioare pe o potecă îngustă de nisip mişcător, între prăpastia nesiguranţei şi prăpastia neputinţei. Mă ridic, dar nu am curajul să mă apropii de grupul elevilor buni. Însă când Shintōhō face un gest ca să mă invite în grupul lui, mă simt tratat nedrept, de parcă aş fi o fiinţă inferioară. Mă simt jignit. Îi întorc spatele vedetei şi ies din clasă.

Imediat îmi regret comportamentul. Îmi dau seama că sunt îngust la minte şi mă cufund în dispreţul faţă de mine însumi. Sunt cu adevărat singur şi nesigur, neputincios şi vulnerabil ca un crab care tocmai a năpârlit şi are o crustă nouă şi moale.

Când sună clopoţelul din nou, trebuie să mă întorc în clasă. Tremur de frică la gândul că urmează testul de matematică. Răspunsurile mele la matematică sunt chiar mai rele decât cele dezonorante de la japoneză. Aud clopoţelul de la sfârşitul orei ca prin ceaţă. Îmi vine să plâng. Dar mă gândesc la ce vine după-amiază şi realizez că dimineaţa a fost de fapt partea mai uşor de suportat.

După-masă se ţin probele de educaţie fizică. Sportul e materia la care stau cel mai prost. Când devin conştient de trupul meu, pur şi simplu nu mai pot să mă mişc. Mă îngrozeşte gândul că s-ar putea să am o erecţie când am pe mine doar şortul de sport. Copleşit de frică, realizez că trebuie să alerg o cursă de 800 de metri. Şi trebuie să fac asta pe terenul mare, în văzul tuturor elevelor şi al trecătorilor de pe stradă!

Terenul mare de sport se află în spatele şcolii. Vizavi de el, dincolo de trotuar, e un şir de magazine. Adulţii şi copiii care n-au ce face în timpul liber se agaţă de gardul scund şi se uită pe teren. Nu se află acolo ca să admire frumuseţea şi intensitatea sportului. Se adună numai ca să se distreze, să-şi bată joc de eşecurile ridicole ale elevilor. Râd văzând cum ne chinuim să rezistăm când proful ne obligă să alergăm. E singurul moment când pot să uite de tratamentul sever şi umilitor la care îi supun şefii lor de la companie sau clienţii dificili.

Noi, băieţii, suntem adunaţi toţi în mijlocul pistei de pe terenul cel mare de sport. Ne facem mişcările de încălzire şi aşteptăm ca proful de educaţie fizică să apară din birou cu cronometrul şi cu carneţelul lui. Suntem ca o turmă gălăgioasă de vite, unii înspăimântaţi, alţii debordând de curaj, iar alţii relaxaţi ca nişte pisici care se bucură de soarele de primăvară târzie, leneşe şi fără nici un gând în minte. Elevii buni sunt sleiţi de puteri de cât au tocit pentru examenele de admitere. Sunt năuciţi şi orbiţi de lumina soarelui. E clar că sunt îngroziţi de distanţa lungă pe care trebuie s-o alerge. Sunt palizi. Dar cred că lor o să le fie mai uşor decât mie să iasă cu faţa curată din cursa asta

istovitoare şi umilitoare, pentru că toţi colegii îi ştiu drept tocilari frânţi de oboseală.

Mai sunt şi cei din clubul de atletism, aşa de curajoşi şi de energici, încât se apucă să numere cu voce tare la exerciţiile de încălzire. Unul dintre ei a stabilit anul ăsta câteva recorduri pe oraş. Atitudinea lui e chiar mai exagerată decât cea a elevilor buni în clasă, imediat după test. Se opreşte o secundă din sărit, se uită bănuitor la propriile glezne, clatină din cap de două-trei ori şi apoi reîncepe să sară, de două ori mai sus decât toţi ceilalţi. Evident, joacă teatru, dar e de-ajuns să mă apuce invidia. Îmi zgândăreşte sentimentul de inferioritate.

Câţiva băieţi lenevesc pur şi simplu la soare şi nu se omoară cu încălzirea. Şi în clasă avuseseră aceeaşi atitudine. Au o părere foarte proastă despre capacităţile lor şi nu le pasă dacă lumea se uită la ei. Sunt impasibili şi complet lipsiţi de ruşine.

Eu sunt diferit de toţi ceilalţi din clasă. Sunt singur şi probabil mai înspăimântat decât oricine altcineva. Vreau doar să se termine totul cât mai repede. Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta.

Terenul mic de sport iese din cel mare ca o tumoare, în spaţiul dintre clădirile şcolii. Pe el, fetele joacă volei. Poartă bandane pe cap şi nişte pantaloni scurţi bufanţi absolut oribili, care le fac să semene cu nişte raţe. Câteva dintre ele stau pe marginea terenului încă îmbrăcate în fustă, urmărind meciul cu o privire fixă şi imbecilă de animal bolnav. Alea sunt la ciclu, îmi spun eu dispreţuitor. Ăsta-i un secret pe care îl ştie toată lumea.

În fiecare săptămână, Shintōhō notează cu entuziasm numele spectatoarelor în fustă. În felul ăsta, a făcut un tabel cu ciclurile menstruale ale tuturor fetelor din şcoală. Folosind metoda Ogino, ştie care sunt zilele sigure şi spune chestia asta fiecărei fete. *Eu sunt liber oricând, aşa că dacă te hotărăşti să renunţi la comoară, sună-mă,* le zice tuturor fără pic de ruşine. A căpătat astfel o anumită reputaţie. Fetele nu-l detestă, iar printre băieţi e foarte popular.

Dacă eu aş îndrăzni ceva cu vreo fată, probabil că din ziua următoare aş fi un paria şi nici n-aş mai avea curajul să vin pe la şcoală. De ce oare numai lui i se permite să facă tot ce vrea? În plus, mai e şi singurul care are experienţă dintre toţi băieţii din clasă. E ca diavolul pe care l-am văzut în copilărie la o piesă de teatru a Clubului de duminică de la biserică. Dumnezeu şi omul trebuie să sufere, să trudească şi să se căiască, în vreme ce diavolul stă relaxat şi benchetuieşte, urlând obscenităţi, blasfemii şi minciuni. Ah, ce mult mi-ar plăcea să joc şi eu rolul diavolului!

Dar care naiba ar putea fi de fapt rolul diavolului în vremurile astea? Ce meserie ar face după ce-ar termina şcoala? N-o fi oare rolul diavolului în societatea contemporană o meserie pe care eu să n-o pot înţelege? …De exemplu, meseria de diavol-otrăvitor? Mă gândesc la lucrurile astea cu răsuflarea deja tăiată de exerciţiile de încălzire.

Ca de obicei, Shintōhō îi distrează pe toţi cei din jur. *Fir-ar să fie, nu e bine. Cred că testul nuclear de săptămâna trecută din Nevada a provocat nişte dereglări. Trebuie să-mi*

revizuiesc fişele. Sau poate că domnişoara Emiko Sugi o fi suferindă de diaree.

Ciulesc urechile la ce spune şi, pe furiş, mai arunc o privire spre terenul mic de sport, cum fac de altfel aproape toţi băieţii. O faţă mare şi albă care pare să fie a lui Emiko se uită spre noi. Dintre toate fetele mohorâte îmbrăcate în fustă, Emiko e singura care se uită spre noi, cu capul ridicat, semeţ. Simt o căldură în piept. Îmi sincronizez răsuflarea fierbinte cu gâfâitul celorlalţi băieţi.

Fiecare clasă are regina ei. Nu numai că e frumoasă, dar are şi o demnitate copleşitoare şi o graţie şarmantă. Toate fetele sunt invidioase pe ea şi toţi băieţii sunt înnebuniţi după ea. Emiko e regina clasei mele. Eu sunt unul dintre ăia care-i scriu bileţele de dragoste şi după aia le rup, pentru că nu au curajul să i le înmâneze. Acum, când priveşte spre mine, simt din nou durerea comportamentului meu depravat. Dacă ar fi una dintre fetele în pantaloni scurţi bufanţi şi dacă aş avea tupeul să mă uit şi eu la pulpele ei albe şi groase, poate-aş reuşi să trec peste ruşinea mea. Dar o fată înfăşurată bine într-o fustă nu are nici măcar un punct slab. Nu am absolut nici un avantaj asupra ei, nu pot s-o fac să-şi piardă cumpătul şi nu pot să mă transform din privit în privitor. Şi totuşi, e Emiko…

— De ce crezi că domnişoara Emiko Sugi ne priveşte atât de intens? întreabă Shintōhō.

Mândria şi orgoliul îi fac faţa unsuroasă şi plină de coşuri să strălucească asemenea soarelui. Ca să-mi dea lovitura finală, îmi strigă:

— Am strecurat un bilet secret în banca fetei, să ştii. I-am scris că o să-şi dea seama imediat care-s băieţii care şi-o iau la labă pentru că ăia o să abandoneze primii. Emiko Sugi e pe cale să afle nişte adevăruri despre viaţă cam ca în rapoartele Kinsey[3]. Abstinenţilor! Nu abandonaţi!

Proful de educaţie fizică vine în fugă şi pune capăt agitaţiei. Apoi începe proba de alergare de 800 de metri. Trebuie să facem două tururi complete pe pista de 400 de metri, în grupuri de câte zece. Linia de start e pe partea opusă terenului mic, ceea ce înseamnă că o să începem şi o să terminăm cât se poate de departe de fete, dar o să fim foarte aproape de cei care se zgâiesc din stradă. Imediat ce începe proba şi primul grup porneşte, privitorii hulpavi se strâng la linia de start. Se sprijină de gard şi privesc mica noastră cursă de cai.

Când ajung la linia de start, am senzaţia că liniile trasate cu var alb pe pământul ars de soare continuă la infinit. Se aude pistolul. Încep să alerg, lovindu-mă de braţele goale ale băiatului de lângă mine. Picioarele mi se împleticesc şi, peste puţină vreme, gâfâi atât de tare, încât mă doare pieptul. Încă de la start, atleţii sprintează din toate puterile cu o viteză incredibilă şi insensibilă la noi ceilalţi. Viaţa e un iad, îmi spun. Iar eu sunt un sclav care gâfâie, presat din urmă de un diavol care poartă pantaloni de sport imaculaţi şi o şapcă de baseball şi ţine în mână un pistol de start. Alerg bezmetic,

încercând să evadez din iadul ăsta de lume, dar nu am nici o cale de scăpare.

În scurt timp, sunt depăşit de ceilalţi alergători. Rămân mult în urmă şi alerg de unul singur. Picioarele-mi sunt grele ca într-un coşmar în care sunt urmărit de un monstru. Am senzaţia că mi-a luat foc creierul. Îmi dau seama că scot nişte gemete puternice în timp ce alerg. Când trec prin faţa fetelor, mă forţez să alerg ca la carte, cu pieptul scos înainte, cu capul drept şi cu genunchii ridicaţi, dar plătesc imediat preţul efortului. Nu pot să-mi împing bărbia înainte, nu pot să-mi mişc braţele. Încheieturile mâinilor îmi atârnă mai jos de brâu şi abia reuşesc să-mi târăsc picioarele pe pământ. Alerg împleticit şi gem întruna. Cu toate astea, reuşesc să termin primii 400 de metri. Când ajung la linia de start, încerc să le arăt băieţilor care stau acolo şi-şi aşteaptă rândul o faţă cu un zâmbet timid, însă pielea de pe faţă îmi e atât de groasă şi de ţeapănă, încât nici nu se clinteşte. Nu-mi iese decât o mutră mohorâtă. Doar ochii mi se mişcă în gol, fără nici o ţintă.

— Hei! Mişcă-te ca un bărbat! Şi nu mai alerga aşa, cu picioarele în cruciş şi împiedicat! strigă proful.

Mă ajunge din urmă vocea unui copil din stradă:

— Ia uite la ăsta ce palid e! Parc-ar fi bolnav!

Asta spune multe despre cât de încet sunt. Toată lumea priveşte alergarea mea împleticită, tristă şi ridicolă. Toţi ceilalţi de pe lume râd batjocoritor. Se holbează la *Seventeen*-ul murdar care aleargă împiedicat, cu buzele albite de efort şi cu lacrimi de agonie şiroindu-i pe obrajii livizi.

Ceilalţi sunt curaţi, uscaţi, virili, de un calm desăvârşit. Eu sunt umilit, cu ochii împăienjeniţi, cuprins de o frică stranie, gras şi buhăit, secretând tot soiul de lichide împuţite, pe punctul de-a putrezi în timp ce alerg în cursa asta mizerabilă. Ceilalţi bălesc precum nişte câini şi îşi scot burţile în afară în timp ce mă privesc cum alerg nepăsător, dar eu ştiu că de fapt mă văd pe mine gol-puşcă, pe mine cu faţa roşie şi tremurând de spaimă, pe mine dependentul de fantezii obscene, pe mine masturbându-mă, pe mine neliniştit, pe mine laşul, pe mine mincinosul. Ceilalţi mă privesc, râd de mine şi strigă: *Ştim totul despre tine! Te-a terminat otrava conştiinţei de sine! Te-au terminat poftele tale imature! Putrezeşti pe dinăuntru. Îţi vedem limpede pubisul tău umed şi indecent! Nu eşti altceva decât o gorilă singuratică masturbându-se în faţa ochilor noştri!*

Am ajuns la 600 de metri şi fetele mă privesc din nou. Îmi doresc să fac un infarct şi să mor, dar nu se întâmplă miracole de-astea. În schimb, trebuie să accept până la urmă realitatea că, de prea multă ruşine, conştiinţa mea de sine, trează, rage precum un urs din pădure.

Mă împleticesc peste linia de sosire cu mai bine de o sută de metri în urma celorlalţi alergători. Chiar când uşurarea mea jalnică de a fi terminat cursa îmi umple pieptul de o bucurie caldă, lichidă, proful zâmbeşte strâmb şi arată cu degetul undeva în spatele

meu. Sunt sigur că eu n-o să zâmbesc, dar mă uit în urmă cu un mic rânjet umil şi ambiguu şi descopăr dâra lungă şi neagră pe care-am făcut-o cu pişat.

Râsetele batjocoritoare ale tuturor celorlalţi de pe lume se prăvălesc asupra mea ca într-o furtună în pădure! Am terminat cursa asta chinuitoare de 800 de metri alergând cu o disperare încrâncenată şi cu maximă bună-credinţă, iar asta e primirea crudă de care am parte. Oi fi eu un biet *Seventeen* pocit, dar ştiu că şi lumea celorlalţi mă tratează cu cruzime. Mult prea multă cruzime.

Strănut din cauza pantalonilor uzi. Sleit de puteri, mă prăbuşesc într-o prăpastie de ruşine. Hotărăsc să nu mă mai agăţ de lumea reală a celorlalţi şi să nu mai încerc să găsesc în ea vreo fărâmă de bine. De ce? Probabil pentru că, dacă nu-mi aţâţ ostilitatea faţă de ei, dacă nu-mi adun toată ura, o să izbucnesc în plâns.

1. Băieţaş drăgălaş, te rog, întoarce-te.
2. Fragment din Capitolul I (*Kiritsubo*) din *Genji* de Doamna Murasaki, trad. de Henriette-Yvonne Stahl, Editura pentru Literatură Universală, 1969.
3. Studii despre comportamentul sexual întreprinse de Alfred Kinsey şi publicate în Statele Unite în anii 1940-1950.

3

— Hei, nu vrei să fii *sakura* pentru ăia de dreapta? mă întreabă cineva venind din spate.

Stăteam singur şi aşteptam trenul. După proba de educaţie fizică s-a ţinut şi o întâlnire a consiliului elevilor, dar n-am avut curajul să mă duc.

Mă întorc şi-l văd pe Shintōhō apropiindu-se de mine cu o faţă foarte serioasă. Se dă o clipă înapoi de parcă s-ar aştepta să-l pocnesc, după care începe să vorbească precipitat, dar atât de convingător, încât mă face să mă relaxez:

— Nu te enerva. Nici eu n-am avut chef să mă duc la prostia aia de întâlnire. Te-am văzut la turnichet când ai intrat în gară şi-am venit după tine. Să ştii că ai curaj, nu glumă. Mi-am schimbat părerea despre tine. Eu n-aş fi putut să fac niciodată ce-ai făcut tu. Profii de sport sunt toţi nişte nemernici, dar ăsta-i cel mai rău. Doar nu suntem cai, de ce să alergăm cursa de 800 de metri? Numai aşa, că ne obligă el? Un dictator. Circulă un zvon că ar fi cu capsa pusă fiindcă l-a părăsit profa aia drăguţă de muzică. Şi eu m-am enervat destul de tare cât am alergat aşa de nebun. Să ştii că toată lumea s-a bucurat când te-ai pişat. Ar fi trebuit să ne pişăm toţi. Asta sigur l-ar fi încurcat pe tiran.

Shintōhō îşi dă seama că începe să mă enerveze.

— Ştiu un grup de indivizi de dreapta, mă mai duc şi eu din când în când pe la întâlnirile lor. O să ţină nişte discursuri pe o scenă în piaţa din faţa gării Shinbashi. De-aia au nevoie de *sakura*, oameni plătiţi care să anime publicul. Şi ăia în uniformă de elev sunt cei mai buni. Plătesc 500 de yeni pe zi. Ce zici? Vrei să fii *sakura*? Vorbesc foarte serios, să ştii.

Simt că lui Shintōhō îi e frică de mine. E prima dată când îl văd făcând o faţă atât de serioasă şi când îl aud vorbind cu o voce în care se ghiceşte o propunere atât de sinceră. Văzând că nu-i răspund, pe jumătate pentru că sunt încă bănuitor, începe să-mi dea detalii despre viaţa lui.

— Eu nu sunt neapărat de dreapta, ci mai degrabă un anarhist. Un tip nou de anarhist, ca beatnicii. Dar mă enervează la culme să aud cum partidele progresiste şi Partidul Comunist vorbesc de rău Forţele de Autoapărare. Şi tu ai luat partea Forţelor de Autoapărare la un moment dat, nu? Parcă ziceai că soră-ta e asistentă la spitalul militar. Eu sunt prea laş şi n-am zis nimic, dar de fapt şi taică-meu lucrează în Forţele de Autoapărare. E colonel de infanterie. De-aia mi-ar plăcea să-i strivesc pe progresişti şi pe comunişti. Şi dacă dreapta face asta pentru mine, atunci dreapta are sprijinul meu. De-aia mă duc pe la ei din când în când. Probabil ai auzit de Partidul Căii Imperiale. Şeful e Kunihiko Sakakibara. În timpul războiului a fost într-un detaşament special la Mukden. Nu recunoaşte autoritatea nimănui din toată Japonia. Se ştie personal cu premierul Oka de pe vremea războiului din Manciuria.

Realizez că, de fapt, Shintōhō e mult mai naiv decât am crezut. Shintōhō cel naiv e la urma urmei un nimeni. Mă simt uşurat. Prin faţa ochilor îmi trece în zbor un sentiment de superioritate pe care-l înhaţ imediat de parc-ar fi o pasăre.

Tocmai atunci soseşte trenul. Înclin uşor din cap către Shintōhō şi urcăm amândoi. Nu suportam gândul de-a mă întoarce acasă şi de-a rămâne singur. Pare mult mai sigur pentru mândria mea rănită să stau cu un amic faţă de care simt doar dispreţ decât să fiu singur. Pot să mă liniştesc acum. E ca şi cum mi-aş alunga nesiguranţa îmbătându-mă cu vreo poşircă ieftină.

Imediat ce urcăm în tren, atitudinea lui Shintōhō se schimbă complet. Se cufundă în tăcere. Parc-ar vrea să trateze faptul că mergem ca *sakura* la nişte discursuri ale dreptei ca pe un secret demn de spionii care se ocupă cu energia nucleară. Poate e convins că aşa stau lucrurile. S-ar putea ca Shintōhō cel convingător să nu fi spus până acum nimănui că are legături cu o grupare de dreapta. Dac-ar fi spus, cu siguranţă că jumătate dintre elevii de la noi din liceu ar fi aflat asta până a doua zi dimineaţa.

Trenul se clatină şi ne leagănă atât de tare, încât pieptul meu îl atinge pe al lui Shintōhō, plin de coşuri. Părul lui murdar, cu praf întărit de pomada unsuroasă cu care s-a dat, îmi atinge bărbia. Aşa îmi dau seama că sunt mult mai înalt decât el. Nu băgasem de seamă până acum. În mod bizar, simt cum revelaţia asta mă unge pe suflet. Rămânem aşa, cu piepturile atingându-ni-se în tăcere, până la Shinbashi.

Peronul e straniu de pustiu pentru o gară din centru la ora 3 după-amiaza. În timp ce păşesc alături de Shintōhō, iar umerii şi braţele mi se lovesc, am brusc senzaţia că am devenit complici într-o escapadă sexuală. Mai târziu aveam să-mi amintesc de momentul ăsta de nenumărate ori. Un eveniment de o importanţă majoră pentru tot restul vieţii mele se cristalizează cu repeziciune chiar acum. Cel puţin asta-i impresia pe care o am acum în gara Shinbashi, în după-amiaza asta de primăvară târzie. Un feroviar bătrân curăţă peronul cu o mătură veche de bambus. Probabil că în ochii lui de observator detaşat exact aşa şi arătăm: ca nişte puştani de liceu palizi şi plini de coşuri în drum spre vreo aventură sexuală.

Discursul lui Kunihiko Sakakibara de la Partidul Căii Imperiale este absolut îngrozitor. Îmi dau seama de asta imediat ce ajung în piaţa în care vorbeşte. Nimeni nu-i acordă vreo fărâmă de atenţie moşului zărghit care rage pe scenă. Urlă necontenit, incoerent şi singur ca şi cum nici el nu s-ar aştepta să-l asculte cineva. Poate că Sakakibara vrea să fie primul bărbat din istorie care a înfruntat de unul singur vacarmul trenurilor din gara Shinbashi. Urlă fără să se uite la oameni, ci privind mai degrabă în sus la trenurile de pe liniile suspendate. Eu, Shintōhō şi ceilalţi *sakura* ar trebui să mai aplaudăm şi să mai scandăm ceva din când în când, dar nu ne lasă nici un pic de răgaz, aşa că doar stăm şi căscăm gura pe-acolo. Leul uman cu faţa ameninţătoare rage întruna şi pare să fi uitat complet de *sakura* pe care el însuşi i-a

angajat. Din spatele unor curioşi iresponsabili, eu şi cu Shintōhō îl examinăm pe bărbatul care rage, mai curând din curiozitate decât de orice altceva. Mi se pare uimitor faptul că un bărbat poate să urle cu atâta agresivitate şi demnitate de soldat în faţa batjocurii şi a indiferenţei crase a celorlaţi. În plus, pe scena de pe care vorbeşte nu e aşezată nici o decoraţiune care să-l protejeze din lateral, nu există decât un steag al Japoniei care atârnă inert de băţul de bambus. La cele două margini ale scenei stau câţiva tineri în cămăşi negre cu banderole pe braţ şi câţiva moşi îmbrăcaţi la costum. Dar până şi ei par să fie mai interesaţi de panoul cu rezultate la cursele de cai din partea opusă a pieţei decât de discursul lui Kunihiko Sakakibara. Probabil c-au pariat pe vreun cal numit Calea Imperială şi acum visează să câştige potul cel mare.

La un moment dat însă, unul dintre *sakura* îşi regăseşte entuziasmul faţă de slujbă. E un bărbat bizar de slab şi cu cocoaşă, zgribulit de frig. Cu genunchii la piept, stă aşezat în mijlocul băncilor de beton din faţa scenei. Sakakibara se opreşte o clipă, cât să trimită nişte salivă în jos pe gâtul chinuit. Priveşte în gol ca şi cum întreruperea şirului de cuvinte îi provoacă o suferinţă cumplită. În scurta pauză de răgete, bărbatul *sakura* începe să aplaude pătimaş şi să scoată strigăte de susţinere. Exaltarea lui atrage atenţia unor indivizi care mişună prin piaţă fără nici un scop, de parcă le-ar fi promis taţilor lor pe patul de moarte să nu se lase târâţi niciodată în vreun incident şi să nu renunţe niciodată la postura de privitor de pe margine. Acum simt rost de scandal şi încep să se adune formând un cerc. Eu şi Shintōhō ne năpustim spre centrul pieţei înainte să se închidă cercul şi ne aşezăm pe ultimul rând de bănci. La urma urmei, suntem *sakura*.

Însă pentru mine e limpede că Shintōhō nu iese deloc din atitudinea de simplu *sakura* apatic. Poveştile cum că trece din când în când pe la cei din Calea Imperială nu sunt decât nişte baliverne. Dacă ar fi membru, cu siguranţă n-ar fi atât de temător şi de tăcut.

Imediat ce ne aşezăm, ne dăm seama că cei vreo douăzeci şi ceva de bărbaţi din faţa noastră, exact ca *sakura* cel exemplar care stă în mijloc şi aplaudă şi strigă, sunt toţi angajaţi de Calea Imperială. Arată şi se poartă ca nişte muncitori cu ziua care stau pur şi simplu şi nu ştiu ce să facă cu mâinile. Parc-ar aştepta să vină cineva să le pună o pisică în poală. De fiecare dată când bărbatul din mijloc aplaudă tot mai fanatic, încep să se frământe abătuţi, cu o expresie de tristeţe şi încordare.

Arunc o privire către Shintōhō ca să văd dacă are de gând să aplaude. Asta îl descumpăneşte. Se grăbeşte să-mi explice că toţi bărbaţii ăia sunt *sakura* angajaţi, la fel ca noi.

— Azi e vreme bună, dar Sakakibara ţine de-obicei adunările astea pe ploaie pentru că e mai uşor să-i mobilizeze pe zilierii fără muncă. Şi spune chestii de genul *Când vorbeşte Sakakibara, până şi zeii sunt impresionaţi de loialitatea lui. Picăturile de ploaie sunt lacrimi care deplâng sfârşitul lumii,* sau *Sakakibara e cel mai devotat bărbat care*

aduce ploaia. Cei care se adăpostesc de ploaie nu se enervează la chestii de-astea, ba uneori chiar le apreciază.

Mi se pare plauzibil. Ploaia îi face pe oameni să fie mai sensibili. Mai ales pe mine. În zilele cu ploaie, în zilele cu umiditate mare sau când presiunea atmosferică e joasă, mă simt în formă şi devin generos.

— Plus că zilierii care n-au de lucru din cauza ploii se bucură că nu e muncă grea. Tot ce trebuie să facă e să tacă, să asculte şi să bată din palme din când în când, adaugă Shintōhō.

Tonul lui e defensiv ca şi cum ar fi convins că mă îndoiesc de vorbele lui. Îmi dau seama că e stresat din cauza mea. Acum nu mă simt deprimat. Cel puţin în momentele astea mă simt eliberat de amintirea ruşinoasă a ceea ce s-a petrecut pe terenul de sport. La lăsarea nopţii o să tremur de ruşine atât de tare, că o să-mi vină să mă sinucid, dar deocamdată am parte de o amânare a execuţiei.

Uitându-se la mâinile pe care şi le ţin în poală, zilierii de pe bancă dau şi ei impresia că au avut parte de o amânare a unei execuţii. Privirile trecătorilor le străpung capetele, spatele şi umerii ca mii de săgeţi. Deasupra lor, lumina soarelui de după-amiază de primăvară târzie se retrage ca marea la reflux şi un sentiment de disperare rece ca un asfinţit de iarnă se împleteşte cu razele soarelui. Metropola Tokyo îşi pierde orice speranţă şi e doborâtă de osteneală. Un singur *sakura* obsedat de muncă, imperturbabil continuă să aplaude fanatic şi să strige.

Pe scenă, Kunihiko Sakakibara rage în continuare. Vocea lui răguşită sfidează gravitaţia şi ţâşneşte spre cer pe deasupra capetelor noastre. Bărbaţi cu prea mult timp liber s-au adunat pe la marginile pieţei. Insultele lor reci se năpustesc asupra lui Sakakibara ca nişte vulturi. Treptat, mă cufund într-o reverie cu ochii deschişi. Urechile mele percep vacarmul metropolei ca pe un tot imens, nu ca voci şi sunete individuale. Precum marea grea şi caldă dintr-o noapte de vară, zarva asta îmi smulge trupul obosit din realitate şi-l face să plutească. Uit de bărbaţii cu timp liber din spatele meu, uit de Shintōhō, uit de zilieri, uit de Sakakibara care rage. Sunt ca un minuscul fir de nisip în deşertul metropolei. Cu o blândeţe senină pe care nu am mai simţit-o până acum nici măcar o dată, îmi iert sinele umil şi obosit. Îmi îndrept ostilitatea şi ura numai către lumea reală, numai către ceilalţi.

Întotdeauna am dat vina pe mine, întotdeauna mi-am înfierat punctele slabe şi le-am mânjit cu noroiul dispreţului de sine gândindu-mă că nimeni nu merită ura mai mult decât mine. Dintr-odată însă, criticul din inima mea a dispărut. Îmi răsfăţ eul plin de bube lingându-mi şi îngrijindu-mi rănile. Sunt un căţel. Şi, în acelaşi timp, sunt şi mama lui, orbită de iubire. Mă iert necondiţionat pe mine, căţelul. Mă îngrijesc. Şi, tot necondiţionat, latru şi dau să-i muşc pe toţi ceilalţi care mă tratează cu cruzime pe mine, căţelul. Fac asta într-o stare de extaz somnoros. După puţină vreme, ca într-un

vis, încep să aud vorbele de răutate şi ură pe care le arunc către ceilalţi din lumea reală. De fapt, Sakakibara e cel care urlă vorbele alea, însă expresiile de răutate şi ură din discursului lui sunt identice cu cele din inima mea. Sakakibara e strigătul sufletului meu. Gândul ăsta mă face să mă cutremur. Apoi, cu trupul încordat la maximum, încep să-i ascult urletele.

— Nişte rahaţi, asta sunt cu toţii. Nişte proxeneţi murdari de cea mai joasă speţă care-şi vând ţara. Nu vi se pare ciudat că îndrăznesc să-şi construiască toţi case, să aibă neveste şi copii pe pământul sacru al Japoniei? Nici nu merită să fie japonezi, ar trebui să se ducă într-o ţară sălbatică precum Uniunea Sovietică sau China comunistă. Eu n-o să-i opresc, ba chiar o să le trag un şut în cur. Poponarul ăla de Hruşciov le-o dă tot timpul la buci, nici n-au timp să se băşească. Au de gând să folosească banii murdari pe care i-au adunat provocând greve ca să-l mituiască pe huliganul ăla de Mao Zedong. Iar după nici doi ani o să fie şi ei epuraţi pe motiv că au deviaţii de dreapta. O să fie obligaţi să-şi facă autocritica şi apoi executaţi. Asta merită. Ei spun despre noi că suntem o gaşcă violentă. Dar gândiţi-vă puţin, doamnelor şi domnilor: ei sunt cei care-şi câştigă existenţa prin violenţă în gaşcă, demonstraţii, greve şi alte proteste. Cine e responsabil pentru mai multe acte de terorism în perioada modernă? Dreapta sau stânga? Porcii roşii fac crime în masă şi nimeni nu zice nimic. Da, nu numai naziştii au avut lagăre de concentrare, alea din Uniunea Sovietică sunt chiar mai îngrozitoare! Şefii lor se duc în China şi sunt invitaţi la banchete plătite cu bani obţinuţi din sângele şi sudoarea poporului. Şi apoi îşi cer iertare. Îşi cer iertare în numele poporului Japoniei imperiale! *Iertaţi-ne pentru genocidul provocat de militarismul japonez, iertaţi-ne pentru politica pământului pârjolit în numele căreia am omorât, am ars şi am făcut nenumărate alte crime oribile.* Asta spun. Prietenii noştri, veteranii din Manciuria, plângeau de furie. Voiau să le vadă violate şi ucise pe nevestele ăstora. Sunt nişte trădători de ţară, lingăi neruşinaţi, mincinoşi iresponsabili, ucigaşi, impostori, desfrânaţi! Mi-e scârbă de ei. Vă jur aici şi acum. O să-i omor, o să-i măcelăresc, o să le violez nevestele şi fiicele, o să le dau fiii hrană la porci. Asta e justiţie! Asta e datoria mea! Încă de la naştere port în mine voinţa divină a exterminării! O să-i arunc pe toţi în iad! Ca să putem trăi liniştiţi mai departe, n-avem altă soluţie decât să-i ardem pe toţi pe rug! Trebuie să-i aruncăm pe ei în iad ca să putem noi trăi! Suntem slabi şi nu putem supravieţui decât dacă-i exterminăm. Astea sunt cuvintele pe care le-a rostit tătuca Lenin, Dumnezeul lor. Doamnelor şi domnilor, o să-i ucidem până la ultimul ca să ne protejăm vieţile noastre fragile. Asta-i justiţie!

Simfonia crudă de răutate şi ură răsună în lumea întreagă la un volum suficient de puternic ca să distrugă amplificatoarele. *O să-i ucidem până la ultimul ca să ne protejăm vieţile noastre fragile. Asta-i justiţie!*

Mă ridic şi aplaud. Strig. În ochii mei isterici, liderul de pe scenă se reflectă ca o fiinţă

de aur strălucitoare, apărută dintr-un abis de întuneric. Aplaud şi strig în continuare. Asta-i justiţie! Asta-i justiţie! Pentru cei nedreptăţiţi, pentru sufletele slabe şi rănite! Asta-i justiţie!

— Uite, ăla-i de dreapta deşi e încă aşa de tânăr. Uite, parcă-i profesionist.

Mă întorc brusc şi văd un grup de trei funcţionare care mă critică. Fetele tresar. Da, aşa e. Sunt de dreapta, mă gândesc. Mă cuprinde dintr-odată o bucurie atât de intensă, încât încep să tremur. Mi-am găsit adevărata esenţă. Sunt de dreapta!

Fac un pas către fete. Se strâng una pe alta în braţe şi scot nişte strigăte de protest slabe şi înfricoşate.

Stau în picioare în faţa fetelor şi a bărbaţilor din jurul lor. Fără să scot un cuvânt, îmi îndrept spre ei privirea plină de ostilitate şi ură. Se holbează toţi la mine. Da, sunt de dreapta! Chiar dacă se holbează la mine, nu am nici o ezitare. Nu mă înroşesc. Mă simt un cu totul alt om. Ceilalţi nu mă mai privesc acum pe mine, amărâtul care se masturbează umezindu-şi sexul, făcându-l jilav ca un fir de iarbă verde proaspăt rupt. Nu-l mai privesc pe acel *Seventeen* singuratic, nefericit şi timid. Nu mă privesc cu ochii ameninţători ai acelora care, după ce-mi aruncă o singură privire, îmi spun *Vedem limpede prin tine*.

Adulţii mă privesc acum aşa cum ar privi un alt adult care are o personalitate independentă. Simt că mi-am învelit sinele slab şi umil într-o armură impenetrabilă care o să-l ferească pentru totdeauna de ochii celorlalţi. E armura dreptei.

Când mai fac un pas spre fete, încep să ţipe. Dar nu reuşesc să fugă. Parcă ar avea picioarele paralizate. Sângele le pulsează fierbinte în piept şi spaima lor stârneşte în mine o bucurie spirituală vie ca dorinţa sexuală. Urlu la ele:

— Care-i problema cu dreapta? Care-i problema cu noi ăştia de dreapta? Curvelor!

În loc să izbucnească în plâns, se hotărăsc în final să fugă spre străduţele aglomerate ale serii. Bărbaţii rămaşi mârâie a nemulţumire, dar în acelaşi timp încearcă să ascundă faptul că le e frică de mine. Da. Celorlalţi le e frică de mine!

Într-un târziu, bărbaţii se hotărăsc să cureţe gunoaiele scandalului provocat de cuvântul *curve*. Exact atunci însă, în jurul meu se strâng bărbaţi ce poartă banderole pe care stă scris Calea Imperială. Împreună, suntem gruparea de dreapta.

Pe umărul meu se aşază ferm un braţ puternic, prietenos, entuziast, vânos. Mă întorc şi văd un bătrânel cuprins de exaltare, pradă unei patimi arzătoare. Sunt fascinat de ochii lui mari şi injectaţi care parcă ard. Ca un copil mic, pătruns de admiraţie, îi zâmbesc acestui predicator al răutăţii şi urii.

— Îţi mulţumesc. Aşteptam de multă vreme un tânăr patriot atât de pur şi de curajos cum eşti tu. Tu eşti fiul Japoniei care poate îndeplini dorinţele din inima Majestăţii Sale Împăratul. Tu eşti cel ales, tânărul cu suflet japonez adevărat.

Vocea revelaţiei domină forfota gălăgioasă din jur, trenurile, difuzoarele şi toate

lătrăturile din metropolă. Se întinde spre mine, frumoasă şi delicată ca un trandafir. Am din nou o viziune isterică. Metropola în asfinţit se afundă într-un abis de întuneric. Închide în ea o lumină strălucitoare de parcă ar fi un tuş amestecat cu o vopsea de un auriu-închis. Şi din ea apare apoi soarele la răsărit, scânteietor şi maiestuos. Simt că e o fiinţă de aur, un zeu. E Împăratul.

Tu eşti fiul Japoniei care poate îndeplini dorinţele din inima Majestăţii Sale Împăratul. Tu eşti cel ales, tânărul cu suflet japonez adevărat.

4

La sediul Căii Imperiale, depun jurământul de membru de partid. Imediat, Kunihiko Sakakibara anunţă că sunt cel mai tânăr membru din istoria partidului. Asta mă face să cred că n-o să găsesc alţi adolescenţi în afară de mine când mă mut în sediul central, dar într-un târziu dau peste trei membri de nouăsprezece ani. Numai că nu seamănă absolut deloc cu imaginea pe care o aveam eu despre adolescenţi. Adolescenţii ăştia de dreapta sunt mândri şi solemni şi nu renunţă niciodată la expresia lor gravă şi preocupată. Dacă pomenesc ceva de filme, de jazz sau de muzică la modă, se enervează la culme de parcă mi-aş bate joc de ei. Mă acuză că sunt un mucos superficial şi obraznic. De fiecare dată când îmi vorbesc aşa, mai fac câte un bulgăre din noroiul disperării mele şi îl aşez la buza muşuroiului meu din partidul de dreapta.

Tinerii ăştia de dreapta seamănă leit cu imaginea caricaturală, iresponsabilă pe care o aveam despre cei de dreapta înainte să intru în partid. Seamănă leit până şi în seriozitatea lor marţială. Îmi aduc aminte că am văzut mai demult un afiş al unui film cu titlul *Împăratul Meiji şi marele război ruso-japonez*. M-am gândit atunci că probabil ăsta e genul de film la care s-ar uita tinerii de dreapta. Când îi întreb pe cei trei, e prima dată când devin entuziaşti într-o discuţie despre un film. Îmi povestesc că l-au văzut de nenumărate ori şi că i-a impresionat. Se pierd apoi într-o discuţie animată între ei despre cum filmul a bătut toate recordurile. Înfierbântaţi, ajung să confunde actorii şi personajele istorice.

Dezbat cu seriozitate, spunând chestii de genul *Împăratul Meiji a trecut în revistă trupele cu o privire plină de tristeţe* sau *Calul generalului Nogi era superb. Pe faţa amiralului Tōgō nu se vedea absolut nici un semn de oboseală, nici măcar pe front. Ăsta e adevăratul spirit de războinic. Un samurai trebuie să aibă grijă de sănătatea lui şi să fie într-o condiţie perfectă în vremuri excepţionale*. Se pare că se duc din când în când la cinema să vadă câte-un film de război sau vreunul istoric, în care personajele se luptă cu săbiile. La filmele de război, scenele cu soldaţii japonezi în acţiune fac să le tresalte inimile, iar în cele istorice pot să vadă tehnici de ucidere cu sabia. Tratează filmele western sau cele moderne cu gangsteri cu indiferenţă şi dispreţ, pentru că în ele armele folosite sunt pistoalele. Nu au cum să facă rost de pistoale şi nici nu le dă voie şeful. La urma urmei, e firesc ca pentru ei tehnica de a comite o crimă perfectă cu o sabie japoneză să fie mai valoroasă şi mai reală. Unul dintre adolescenţii ăştia de dreapta păstrează cu mare grijă schiţa unui corp uman gol pe care-a desenat nişte puncte roşii de parcă ar fi vrut să marcheze locurile unde trebuie înfipte acele pentru acupunctură. Mi-am dat seama care e semnificaţia punctelor roşii într-o dimineaţă când a avut loc o crimă prin înjunghiere în Shinjuku. Adolescentul a citit cu atenţie articolul de ziar despre incident şi apoi a adăugat puncte roşii noi în câteva părţi ale corpului.

— Vrei şi tu să înjunghii pe cineva? întreb eu cu o curiozitate proaspătă faţă de noii mei camarazi.

Îşi închide strâns ochii de parcă s-ar ruga în tăcere, apoi răspunde cu o voce solitară şi aspră, care parcă nici nu e îndreptată spre mine:

— Dacă nemernicii ăia nu termină cu tâmpeniile, dacă ticăloşii ăia de stânga o ţin tot aşa cu tâmpeniile, atunci da, o să înjunghii pe cineva.

Pare iritat de cuvântul *tâmpenii* şi îşi încruntă sprâncenele în timp ce se chinuie să găsească o altă expresie, mai potrivită. Simt că îl înţeleg pe deplin. Da, aşa e. *Dacă nemernicii ăia nu termină cu tâmpeniile*. Cuvintele astea sunt de-ajuns între membrii Căii Imperiale. Nu e nevoie de nici o explicaţie în plus.

E limpede că tinerii membri ai Căii Imperiale nu strălucesc prin cine ştie ce elocvenţă. Şeful e un orator foarte bun şi la fel sunt şi câţiva membri din conducerea executivă, dar tinerii nu sunt deloc buni vorbitori. Nu sunt foarte vorbăreţi nici măcar în viaţa de zi cu zi, mai curând tac mâlc tot timpul. Dar când vine vremea de discursuri, urlăm din răsputeri de parcă duşmanul s-ar afla înarmat chiar în faţa ochilor noştri. Fulgerăm din priviri, ameninţăm, ridicăm pumnul: *Trebuie să-i împiedicăm pe nemernicii de roşii să mai facă tâmpenii!*

Din când în când ne întâlnim cu membri din Tineretul Partidului Conservator care nu sunt în Calea Imperială. Noi nu scoatem nici un cuvânt şi suportăm discursurile tinerilor conservatori care, spre deosebire de noi, par să fie entuziaşti numai cu privire la oratorie. În adâncul sufletului, tinerii membri ai Căii Imperiale îi dispreţuiesc pe tinerii conservatori. Când ne adunăm numai între noi, îi acuzăm mereu că sunt doar nişte oportunişti. *Ăia nu se gândesc la altceva în afară de carieră. Pălăvrăgesc întruna numai ca să se facă remarcaţi. Seamănă tare bine cu oportuniştii de stânga. Ar trebui să înceteze şi ei cu tâmpeniile…*

Îmi aduc aminte de o scrisoare pe care am primit-o la un moment dat din partea unui membru al Tineretului Conservator născut pe undeva prin provincie. Flecarul cel nesuferit cu obrajii roşii mă ştia doar din vedere, dar mi-a mărturisit toate detaliile planurilor sale de viitor.

Am câştigat deja 200 000 la bursă, iar acţiunile pe care le-am cumpărat merg în continuare foarte bine. Am douăzeci şi patru de ani acum. Ambiţia mea e ca la douăzeci şi cinci să fiu membru în Consiliul Metropolitan, la treizeci în Dietă şi la treizeci şi cinci în guvern. Pe de o parte, vreau să dobândesc putere financiară prin acţiunile de la bursă şi, pe de altă parte, vreau să mă fac remarcat prin participarea într-o facţiune a partidului ca şef al Biroului de Relaţii Publice de la Departamentul de Tineret, Filiala Sectorului Bunkyō. Eu, unul, cred în ideea promovării prin propriile merite, aşa că de fiecare dată când merg la sediul central al partidului, discut cu cei din conducerea executivă pe picior de egalitate. Zilele trecute, la un restaurant oarecare, am dezbătut vreme de două ceasuri

situaţia internaţională şi cea naţională cu Secretarul General al partidului. I-am aruncat o grămadă de praf în ochi. Presupun că, pe vremea când eu am să fiu numit în Guvern, tu vei fi ajuns un om influent în grupurile extraparlamentare. Gândul acesta mă bucură nespus şi de aceea am hotărât să încep corespondenţa cu tine. Îmi doresc să avem discuţii pline de miez. Dă-mi voie să te prezint preşedintelui Companiei Matsukawa pentru chestiuni legate de bursă şi domnului Kikuyama, şeful Departamentului de Informare şi Relaţii Publice al partidului, pentru chestiuni politice.

Scrisoarea lui m-a uimit şi m-a şocat. Indivizii de genul ăsta sunt nişte mitocani plini de idei preconcepute care se agaţă cu dinţii de carieră. Uneori au loc ciocniri între indivizi de-ăştia şi tinerii membri ai Căii Imperiale. Ei ne defăimează şi ne jignesc, iar noi răspundem prin tăcere şi prin priviri ameninţătoare. Şi e limpede că noi avem dreptate. Nu avem absolut nimic de câştigat din asocierea cu palavragiii ăştia. Nu avem de învăţat decât de la şeful nostru. Nu citim decât cărţile pe care ni le recomandă şeful nostru. Aşa dobândim înţelepciunea care ne dă putere. Nu e o înţelepciune vastă, ci doar o fărâmă de înţelepciune de aur, o credinţă de nestrămutat care e înfiptă adânc în capetele noastre precum un cui tare şi fierbinte. Şi care ne transformă la rându-ne în cuie tari şi fierbinţi. Eu mai ales, din seara aia de primăvară târzie când am trecut prin acea transformare hotărâtoare, învăţ numai din cuvintele şefului şi citesc numai cărţile pe care mi le împrumută şeful. Atât. Atât şi nimic mai mult. Refuz orice altceva, cu ură şi ostilitate.

Sunt convins că Sakakibara se ocupă de mine în mod special. Şi cred că răspund pe măsură pasiunii cu care investeşte în mine. Astea sunt cuvintele lui: *Noi vârâm ideologie în tine ca şi cum am turna sake într-o sticlă pregătită pentru asta. Şi sticla ta nu se sparge. Licoarea asta pură şi gustoasă nu se revarsă. Tu eşti tânărul ales. Dreapta e o entitate aleasă. Cred că asta-i deja limpede ca lumina zilei până şi pentru orbii de pe lumea asta. Asta-i justiţie.*

Trec câteva săptămâni de la seara respectivă. Kunihiko Sakakibara vine în vizită la noi acasă ca să le transmită părinţilor că vrea să mă mut în sediul central al Căii Imperiale. Taică-meu, cu atitudinea lui tipică de liberalism american, îi spune că nu are de gând să mă împiedice să-mi găsesc propriul drum în viaţă atâta vreme cât asta nu produce neplăceri familiei. Şi mai adaugă apoi câteva linguşeli la adresa lui Sakakibara, spunând că dacă e să mă implic într-o mişcare politică, atunci una bazată pe patriotism e mai sănătoasă decât coaliţia roşie a studenţilor. Îmi aduc aminte că tata a zis la un moment dat, în ciuda liberalismului său american, că poziţia lui ca profesor ar fi şubrezită dacă fiu-său s-ar implica prea mult în mişcarea studenţească. Aşa că acum s-a liniştit.

Când mă uit la frate-meu, îşi întoarce privirea încurcat. Maică-mea, aşa cum a făcut atunci când am rănit-o pe soră-mea, nu-mi spune nimic în faţă. Când Sakakibara îi

cântă osanale pentru munca ei ca asistentă la spitalul Forţelor de Autoapărare, soră-mea îi răspunde că multe dintre colegele ei au citit cartea lui *Calea către adevărata iubire de Japonia şi de japonezi*. Obrajii i s-au înroşit atât de tare, încât sunt aproape vulgari, iar vocea îi răsună atât de slab, încât parcă se aude dintr-o cască. Sakakibara mulţumeşte apoi întregii familii că a acceptat ca eu să mă mut la sediul central, îşi asumă responsabilitatea în privinţa mea pentru tot restul vieţii, după care se retrage. Eu rămân în urmă cu familia, care vrea să afle de când am intrat într-o grupare de dreapta şi cum de-am ajuns să cunosc asemenea oameni importanţi. Le răspund cu o minciună care-i reduce la tăcere: *De când a început soră-mea să lucreze ca asistentă la spitalul Forţelor de Autoapărare. N-am mai putut să-i suport pe nemernicii care vorbesc de rău Forţele*. Devin conştient de faptul că am dobândit puterea de a-mi face praf toată familia cu o singură lovitură. N-au trecut decât cinci săptămâni de la ziua în care am împlinit şaptesprezece ani, când soră-mea m-a umilit şi m-a făcut să plâng. Dar între timp s-a petrecut un miracol. Am devenit un alt om. M-am transformat.

Transformarea mea are consecinţe şi mai dramatice la şcoală. Acum că m-am înscris oficial în Calea Imperială, guralivul de Shintōhō şi-a dat seama că ştiu despre el că n-a fost niciodată nimic mai mult decât un simpatizant al partidului. De atunci a devenit purtătorul meu de cuvânt şi biograful meu. În accepţiunea lui, eu sunt de fapt de dreapta de ani buni, iar eşecul meu în cursa de 800 de metri, care pentru mine a fost o experienţă atât de umilitoare, a reprezentat o expresie de dreapta a dispreţului meu faţă de proful de educaţie fizică.

— În piaţa din faţa gării Shinbashi, tipu' ăsta s-a luat în gură de unul singur cu vreo douăzeci de comunişti care veniseră acolo să jignească Dreapta. Kunihiko Sakakibara de la Calea Imperială îl consideră succesorul lui. De-aia şi locuieşte acum la sediul central al partidului. E cu adevărat de dreapta, până-n adâncul sufletului.

În scurtă vreme, toţi elevii din liceu află că sunt de dreapta şi membru al Căii Imperiale. Asta provoacă un scandal imens în cancelarie. Dirigintele mă critică pentru povestea asta, iar eu îi răspund că dacă şcoala acceptă elevi cu opţiuni de stânga, atunci n-ar trebui să aibă o problemă cu cei de dreapta. Dacă vreunul dintre profi scapă vreo critică oricât de mică la adresa dreptei, îi dau de înţeles pe ocolite că aş putea să transmit cuvintele lui mai departe lui Sakakibara. Şi mai indirect, fac diverse aluzii la puterea Căii Imperiale. Profii par şi mai impresionaţi decât elevii de vorbăria demagogică a lui Shintōhō, aşa că aluziile mele sunt destul de eficiente. Circulă un zvon că profu de istorie universală devine ultraconservator numai când vin şi eu la oră.

În şcoală există însă şi oameni care mă tratează cu ostilitate pentru că sunt de dreapta. Membrii Consiliului elevilor, care ţin legătura cu uniunea studenţilor şi plănuiesc să participe la demonstraţii, mă provoacă la discuţii. Dar câştig întotdeauna nefăcând altceva decât să revărs asupra lor îndoielile pe care le avusesem şi eu la un

moment dat cu privire la părerile liderilor stângii. Aşa cum sora mea m-a zdrobit în seara aniversării mele, aşa îi zdrobesc şi eu pe ei acum. În plus, nu sunt deloc siguri pe ei când emit păreri despre pace, despre reînarmare, despre Uniunea Sovietică, despre China sau despre America. Nu trebuie decât să îi atac în punctele slabe. Şi am întotdeauna un as în mânecă:

— În orice caz, în Japonia de azi majoritatea intelectualilor sunt de stânga. Dreapta e în minoritate. Dar eu prefer să ţin partea fiilor de fermieri care intră în Forţele de Autoapărare pentru că n-au ce pune pe masă decât unei adunături progresiste de profi universitari cu renume. Profii au reputaţie şi cred în ideologii, dar oare-i de-ajuns? Dacă profii voştri iubiţi ar da fuga să facă un apel la ONU, poate c-ar pune capăt vreunui conflict local din Extremul Orient. Dar eu aleg să mă solidarizez cu bieţii fii de fermieri care sunt ucişi în alea două sau trei zile de armata de pe linia Syngman Rhee. În plus, după cum spune preaiubitul vostru de Sartre, ce sens are să vorbeşti despre dreptate dacă n-ai intenţia s-o pui în practică? Poate că sunt doar un individ prost şi slab, dar sunt gata să-mi dau viaţa pentru mişcarea de tineret a dreptei. E măcar vreunul printre voi care să se fi înscris în Partidul Comunist şi să i se dedice trup şi suflet? Nu cumva aveţi toţi în cap să mergeţi la Universitatea din Tokyo şi să deveniţi apoi şefi prin vreo mare companie?

Îmi aduc aminte că, la un moment dat, din spatele deştepţilor ăstora palizi rămaşi fără cuvinte, Emiko Sugi cea arogantă mă privea cu nişte ochi înflăcăraţi care trădau interesul faţă de mine.

— Băieţii de dreapta de modă veche aşa ca tine merg la Academia Militară, nu? m-a întrebat atunci.

Îi vorbesc lui Kunihiko Sakakibara despre dorinţa mea de a intra la Academia Militară, de a coagula un grup în jurul meu şi de a acumula suficientă putere pentru a da până la urmă o lovitură de stat. Sakakibara îmi răspunde cu o expresie de satisfacţie profundă care-mi face trupul să se înfierbânte de un sentiment intens de fericire.

Uniforma Căii Imperiale e inspirată din uniformele SS. Când o îmbrac şi ies aşa pe stradă, mă cuprinde aceeaşi fericire intensă. Mă simt de parcă am ajuns în paradis, iar trupul îmi e apărat de o armură impenetrabilă precum carapacea unui cărăbuş. Trupul urât, vulnerabil, slab şi moale de dinăuntru e invizibil pentru ochii celorlalţi. Înainte, de fiecare dată când cineva mă privea, mă înroşeam şi mi se făcea frică. Eram cuprins de un dispreţ de sine mizerabil şi timorant. Prea conştient de propria persoană, mă simţeam legat de mâini şi de picioare. Acum însă, în loc să vadă înăuntrul meu, ceilalţi văd uniforma dreptei, care-i mai şi înspăimântă. Sub scutul de nepătruns al uniformei dreptei pot să ascund pentru totdeauna sufletul uşor de rănit al unui tânăr. Nu îmi mai e ruşine. Nu mai sufăr din pricina privirilor celorlalţi. Şi, treptat, senzaţia asta se amplifică tot mai mult, până în punctul în care ochii celorlalţi nu-mi mai provoacă răni

de ruşine nici măcar când nu mai port uniforma, nici măcar când sunt gol.

Înainte, eram convins că dacă o să fiu prins masturbându-mă, o să mă sinucid de ruşine şi umilinţă. Era un conflict dramatic între puterea copleşitoare a privirii celorlalţi şi slăbiciunea extremă a propriei mele cărni ruşinate şi înspăimântate. Într-o bună zi am însă o experienţă hotărâtoare care pulverizează tensiunea acestui conflict şi îl face să nu mai aibă absolut nici un sens.

Totul începe cu o conversaţie cu Sakakibara.

— Presupun că ai şi tu dorinţe sexuale din când în când, nu? Să nu le înăbuşi, n-are rost. Vrei să te culci cu o femeie?

— Nu, nu vreau.

— Păi atunci, hai să facem aşa. Du-te la baia turcească şi pune-o pe una dintre femeile de-acolo să-ţi frece bărbăţia. Ia banii ăştia şi du-te.

La început nu-mi vine să cred că aşa ceva e posibil. Nu-mi vine să cred că ruşinea mea a fost smulsă cu totul din rădăcini. Un camarad îmi spune să mă duc în uniformă. Statutul Căii Imperiale stipulează că uniforma oficială nu poate fi purtată decât în timpul zilei, dar mă tulbură faptul că e noapte, aşa că îi urmez sfatul.

Înveşmântat în armura mea de dreapta, intru pe uşile de sticlă colorată într-o baie turcească din vechiul cartier roşu din Shinjuku. În loc să am o erecţie, sunt palid şi descumpănit ca un biet copil care urmează să primească o pedeapsă cruntă. Pentru prima dată de când am intrat în partid, îl urăsc pe şef. Atunci însă, uniforma Căii Imperiale devine o osie solidă care mă susţine, mai grea decât un costum de scufundări cu tălpi din plumb. Instantaneu, îmi dau seama că pentru ceilalţi armura dreptei e ceva care inspiră mai multă frică decât o cămaşă de forţă din piele.

Fata are părul vopsit într-un blond spălăcit, dar un corp frumos. Nu poartă nimic altceva în afară de sutien şi nişte pantaloni scurţi albi. Mă conduce într-un salon privat cu pereţii vopsiţi în roz. Vreme de exact cinci secunde se uită fix la uniforma mea în lumina becului fără abajur, ud de la aburi. Pe chip i se aşterne o grimasă de dispreţ şi îşi coboară privirea. N-o mai ridică niciodată. Mă dezbrac. Pentru prima dată în viaţă sunt gol în faţa ochilor cuiva. Ba mai mult, în faţa ochilor unei fete tinere. Simt în sfârşit că trupul meu gol şi firav, cu muşchi abia înmuguriţi, e acoperit de un blindaj gros, ca un tanc. E blindajul dreptei. Am o erecţie enormă. Sunt un bărbat cu bărbăţia (aşa i-a spus Kunihiko Sakakibara, *bărbăţie*) ca o ţepuşă de fier înroşită în foc, gata să străpungă vaginul intact al unei mirese. O să-mi păstrez erecţia asta toată viaţa. Ăsta-i miracolul pe care, mânjit de lacrimi, mi l-am dorit în ziua când am împlinit şaptesprezece ani. Toată viaţa mea o să fie un orgasm. Corpul meu, sufletul meu, eu cu totul o să fiu într-o erecţie continuă.

Prin junglele din America de Sud există un trib în care bărbaţii au tot timpul erecţie. Îngrijoraţi că sexul lor i-ar putea împiedica la vânătoare sau la război, zeii l-au lipit de

burtă ca la câini. Eu sunt un *Seventeen* din tribul lor.

Fata mă conduce în baia de aburi, mă spală, mă clătește, mă bagă în cadă, mă șterge bine cu un prosop, mă dă cu talc și mă pune apoi să mă întind pe un pat care seamănă cu o targă mobilă dintr-un cabinet medical. În timpul masajului, începe să-mi mângâie bărbăția cu blândețe, fără să rostească nici un cuvânt. În tăcere, ca și cum s-ar ruga unui zeu, îmi belește prepuțul deformat din pricina obiceiului meu de-a mă masturba. Vârfurile degetelor îi sunt temătoare, sfioase.

Stau întins pe spate, trufaș ca un rege. Fata se înroșește de rușine, de parcă ar comite vreo faptă reprobabilă. Îmi aduc aminte câteva versuri dintr-un poem pe care l-am găsit într-o carte de-a soră-mii și l-am copiat într-o scrisoare pentru Emiko Sugi. Până la urmă am rupt scrisoarea.

Stand on the highest pavement of the stair –
Lean on a garden urn –
Weave, weave the sunlight in your hair –
Clasp your flowers to you with a pained surprise[1] –

Bărbăția mea e lumina soarelui. Bărbăția mea e o floare. Sunt cuprins de plăcerea unui orgasm intens. Văd din nou ființa de aur plutind pe cerul întunecat. Ah, ah, ah! Majestatea Sa Împăratul! Majestatea Sa Împăratul, soarele scânteietor!...

Când îmi revin din viziunea asta isterică, îmi văd sperma împrăștiată pe obrajii fetei ca niște lacrimi sclipitoare. În loc să simt obișnuita disperare de după masturbare, sunt cufundat într-o bucurie triumfătoare. Nu-i adresez nici măcar un cuvânt acestei sclave în răstimpul cât îmi pun la loc uniforma Căii Imperiale. Asta e atitudinea corectă.

În seara asta am învățat trei lecții: eu, tânărul de dreapta, am învins complet ochii celorlalți; eu, tânărul de dreapta, am dreptul să comit orice cruzime asupra celorlalți mai slabi; eu, tânărul de dreapta, sunt fiul Majestății Sale Împăratul.

Sunt mistuit de dorința pătimașă de a afla mai multe despre Majestatea Sa Împăratul. Până acum am fost convins că singurii care au vreo legătură cu Împăratul sunt cei care hotărâseră să moară pentru el în război, cei din generația anterioară celei a lui frate-meu. De fiecare dată când auzeam pe cineva din generația războiului vorbind despre Împărat, simțeam gelozie și antipatie. Dar asta a fost o greșeală. Căci eu sunt fiul Dreptei. Sunt fiul Majestății Sale Împăratul.

Încep să petrec mult timp în biblioteca lui Kunihiko Sakakibara căutând cărți care să-mi ofere informații despre Majestatea Sa. Citesc *Cronicile întâmplărilor de demult*. Citesc *Antologia de poeme scrise de Împăratul Meiji*. Citesc cărțile care au servit de manuale predecesorilor mei din rândurile Soldaților Divini și ale Institutului Marelui Orient[2]. Citesc *Mein Kampf*. Apoi, la sugestia lui Sakakibara, citesc *Absolutismul imperial*

şi influenţa sa de Masaharu Taniguchi. Sunt profund mişcat, pentru că în cartea asta găsesc ceea ce căutam. Îmi însuşesc principiul cel mai important din ea: *Devotamentul şi egoismul sunt incompatibile*.

Da, aşa e, mă gândesc înfierbântat. Devotamentul şi egoismul sunt incompatibile! Din cauza egoismului meu, am fost un prizonier al neputinţei, neliniştit şi înspăimântat de moarte, şi n-am reuşit să înţeleg lumea reală. Egoist, am fost mereu cuprins de o anxietate insuportabilă, pentru că îmi simţeam eul bizar şi plin de contradicţii, *umflat* de incoerenţă, ambiguitate şi obscenitate. De fiecare dată când făceam ceva, mă întrebam dacă nu cumva era alegerea greşită. Anxietate, mereu anxietate. Insuportabilă. Însă devotamentul e incompatibil cu egoismul. Da, ăsta-i adevărul. O să mă dezbar de egoism şi o să mă dedic trup şi suflet Majestăţii Sale. O să mă dezbar de egoism, o să mă dezbar complet de mine însumi!

Simt cum pâcla contradicţiilor care m-au chinuit până acum e împrăştiată de flăcări. Pâcla care mi-a răpit încrederea în mine dispare odată cu toate contradicţiile. Pâcla se risipeşte cu totul. Majestatea Sa Împăratul mi-a poruncit să mă dezbar de pâcla egoismului, şi m-am dezbărat. Eu ca individ am murit. Egoismul a murit. Am devenit un fiu al Împăratului fără nici o fărâmă de egoism. În clipa când mi-am masacrat egoismul, în clipa când mi-am ferecat sinele într-o temniţă, am renăscut ca fiu al Împăratului fără nici o anxietate. Mă simt eliberat. Anxietatea celor care trebuie să facă o alegere îmi e deja străină. Majestatea Sa Împăratul face alegerile. Pietrele şi copacii nu cunosc neliniştea, nu se pot prăbuşi în anxietate. Dezbărându-mă de egoism, am devenit o piatră, un copac al Majestăţii Sale. Nu cunosc neliniştea, nu mă pot prăbuşi în anxietate. Simt că pot trăi mai departe fără nici o povară. Simt că pot înţelege complet şi foarte simplu lumea reală care înainte îmi părea complicată şi incomprehensibilă. Da, aşa e. Aşa e, devotamentul şi egoismul sunt incompatibile. Fericirea supremă a celui care s-a dezbărat de egoism e devotamentul!

Realizez că, dintr-odată, am scăpat de frica de moarte. Moartea, care cândva mă făcuse să tremur disperat de frică, mi se pare acum complet lipsită de sens. Acum frica nu mai poate fi declanşată de nimic. Chiar dacă mor, nu o să dispar. Nu sunt altceva decât o frunză tânără în marele copac al eternităţii care este Majestatea Sa Împăratul. N-o să pier niciodată! Am învins frica de moarte! Ah, Majestate, eşti zeul meu, eşti soarele meu, eşti eternitatea mea. Majestate! Numai prin tine am început să trăiesc cu adevărat!

Mi-am atins scopul, aşa că ies din biblioteca lui Kunihiko Sakakibara. Nu mai am nevoie de cărţi. Încep să mă dedic practicării de karate şi judo. Pe echipamentul meu de antrenament Sakakibara scrie cu mâna lui: *Şapte vieţi în slujba ţării. Trăiască Majestatea Sa Împăratul!*

Cred că e momentul să-mi spun mie însumi cuvintele pe care le-a rostit Sakakibara

cândva: *Tu eşti cel ales, tânărul cu suflet japonez adevărat.*

Luna mai. Stânga organizează regulat demonstraţii în faţa Dietei. Entuziast, mă alătur Organizaţiei de Tineret a Căii Imperiale. Muncitori roşii, studenţi roşii, intelectuali roşii, actori roşii – să-i lovim, să-i rupem în bătaie, să-i alungăm!

Regulile de fier ale Organizaţiei noastre de Tineret se inspiră din discursul pe care nazistul Himmler l-a ţinut, cu răgete de leu, la un congres al tinerilor ofiţeri SS la Poznań pe 4 aprilie 1943.

Unu: loialitate. Doi: supunere. Trei: curaj. Patru: sinceritate. Cinci: onestitate. Şase: camaraderie. Şapte: fericire responsabilă. Opt: sârguinţă. Nouă: abstinenţă de la alcool. Zece: ceea ce contează pentru noi şi ceea ce reprezintă datoria noastră sunt Împăratul nostru şi patriotismul nostru. Nu trebuie să ne pierdem vremea cu nimic altceva.

Să-i călcăm în picioare pe roşii, să-i doborâm, să-i înjunghiem, să-i sugrumăm, să-i ardem!

Mă lupt ca un erou. Îmi învârt ghioaga de ură în faţa studenţilor. Şarjez cu sabia mea de lemn îndreptată cu ostilitate către un grup de femei. Îi calc pe toţi în picioare, îi alung.

Sunt arestat de nenumărate ori, dar imediat ce sunt eliberat, îmi reiau atacurile asupra mulţimii care demonstrează. Sunt arestat din nou, apoi din nou eliberat.

Douăzeci de membri ai Tineretului Căii Imperiale se înfruntă cu zece mii de demonstranţi de stânga. Dintre toţi, eu sunt cel mai eroic, cel mai feroce. Sunt un *Seventeen*, mai de dreapta decât toţi ceilalţi. Croindu-mi drum prin luptele din miez de noapte, sunt singurul *Seventeen* fericit care îl vede pe Împărat, strălucitor, cu reflexii scânteietoare de aur, întrupându-se din bezna acestei nopţi sumbre şi intense, pline de insulte, de urlete şi de ţipete de durere şi frică.

O ploaie măruntă începe să cadă. Zvonul că o studentă a murit reduce imediat la tăcere mulţimea descumpănită. Cu ochii în lacrimi, bătuţi de ploaie şi doborâţi de nesiguranţă, de tristeţe şi de oboseală, studenţii ţin un moment de reculegere pentru ea. Exact atunci eu am orgasmul unui violator. Îi jur viziunii mele de aur că am să-i măcelăresc pe toţi, până la ultimul. Sunt singurul *Seventeen* fericit.

1. Fragment din poemul *La figlia che piange* de T.S. Eliot: „Să te opreşti în capul scărilor pe terasa cea mai de sus / Şi sprijinită de urna aceasta de grădină – / Joacă-ţi, joacă-ţi soarele în păr – / Strânge-ţi la piept florile, speriată şi îndurerată –“. Trad. de Mircea Ivănescu, în T.S. Eliot, *Opere poetice 1909-1962*, Editura Humanitas Fiction, 2011.
2. Mişcări de extremă dreapta din Japonia anilor 1930-1940.